UKRAINIAN NEWS
The only Ukrainian Weekly West of Winnipeg
10967 - 97th Street
Edmonton 17, Alta, Canada
Phone: 422 - 5708

RETURN REQUESTED

Річна передплата в Канаді — $5.00
Окреме число: 15 центів

УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ

UKRAINIAN NEWS

20
СЕРПНЯ, 1970.
Число № 34
тижневик „УВісті" виходить щочетверга в Едмонтоні
РІК XLII VOL. XLII
AUGUST 20, 1970.

ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ У ВІННІПЕЗІ — Митрополит Максим, перед пам'ятником Шевченкові, промовляє до пластунів, сумівців та інших представників української молоді Канади.

КЛОПОТИ З ІЗРАЇЛЬСЬКО-АРАБСЬКИМ ПЕРЕМИР'ЯМ

Започатковане недавно ізраїльсько-арабське перемир'я звадає чимало клопоту американським політикам, які до того перемир'я довели. Ізраїль подав до ОН та американського уряду три скарги на Єгипет, що порушив перемир'я, бо пересунув станції для вистрілу ракетних бомб ближче до Суезького каналу. Ще до початку перемир'я було устійнено, що ракетні бази та всі укріплення залишають ься там, де були раніш, тобто не ближче 32 миль від каналу. Тепер Ізраїль обвинувачує Єгипет, що єгипетські та советські вояки пересунули бази на відстань тільки 12-13 миль від каналу. Ізраїль навіть подав світлини.

Ракетні бази

Обвинувачення Ізраїля спиняють справу переговорів між Ізраїлем та Єгиптом, Йорданією й Ливаном, бо Ізраїль не хоче починати переговорів, поки не буде вияснена справа ракетних баз. Американські розвідні літаки кружляють від довшого часу над єгипетським узбережжям Суезького каналу й фотографують всі укріплення, але на світлинах не помічено ніяких укріплень ні ракетних баз ближче, як було перед перемир'ям. Ізраїльський представник в ОН сказав, що він мусить перевірити американський звіт і порівняти його зі звітами ізраїльських розвідчих літаків. Єгипет досі не зайняв ніякого становища в справі ізраїльських обвинувачень.

Ізраїльсько-арабські переговори проволікаються ще й тому, що Ізраїль ще досі не узгіднив з арабськими країнами, які дипломатичні представ н и к и мають заступати вподинокі держави на мировіх переговорах. Арабські країни мають заступати вподинокі держави на мировіх переговорах. Арабські країни на своїх представників призначили своїх постійних делегатів до ОН. Ізраїль вважає, що переговори повинні вести або міністри закордонних справ, або окремі представники.

Арабські держави обвинувачують Ізраїль в порушенні умов перемир'я бо ізраїльські літаки бомблять табори арабських терористів на території арабських держав, при чому гинуть й мирні мешканці тих країн. Ізраїль каже, що він карає лише терористів, які нападають та вбивають не лише вояків, але й мирних ізраїльських громадян.

Арабські партизани

З арабськими партизанами мають клопіт і самі арабські держави. Ірак заявив, що його 12,000 вояків, які є в Йорданії, залишаться там, щоб боронити арабських партизанів, якщо б Йорданія хотіла обмежити їхню діяльність. Заява Іраку зроблена після обвинувачення арабських партизанів у Йорданії, нібито йорданський король Гусейн збирає військо поблизу столиці Йорданії Амман, щоб розбити терористів і змусити їх покинути напади на Ізраїль.

В міжчасі представники Англії, Західної Німеччини, Швеції, ЗДА, Польщі, Франції, Чехо-Словаччини та інших держав почали переговори з Єгіптом у справі дозволу забрати їхні кораблі, що лежать у воді Суезького каналу від ізраїльсько-арабської війни 1967 р.

Сказала своє слово й Москва, яка підтримує арабські домагання, щоб Ізраїль забрав свої війська з усіх зайнятих в 1967 р. арабських територій, бо без цього не може бути й мови про мир на Близькому Сході.

Від теперішнього ізраїльсько-арабського п е р е м и р'я до справжнього миру ще дуже далеко.

Американські бази в Еспанії

Недавно ЗДА підписали з Еспанією продовження договору про вдержування американських баз в Еспанії. Американці мають в Еспанії дві летунські бази та одну морську базу для підводних суден із далекосяжними ракетними бомбами, що їх вистрілюються із суден під водою. У всіх американських базах приміщено 10,000 американських вояків. За право вдержувати бази в Еспанії протягом найближчих п'ять років ЗДА погодилися дати Еспанії понад 300 мільйонів долярів у формі позичок, позичок та допомоги на купівлю військової техніки та зброї, в тому 36 реактивних бойових та бомбардувальних літаків.

При підписуванні умови Еспанія застерегла, що ЗДА не можуть користуватися своїми військовими базами в Еспанії для боротьби в країнами Близького Сходу чи з СССР, якщо б цей замішався в ізраїльсько-арабську війну. Еспанія хоче зберегти повну невтральність в ізраїльсько-арабському конфлікті.

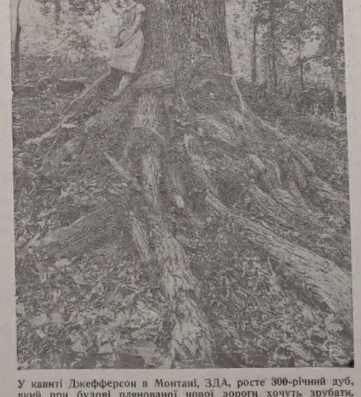

У кавні Джефферсон в Монтані, ЗДА, росте 300-річний дуб, який при будові плянованої нової дороги хочуть зрубати. Власничка землі, що на ній росте дуб, Джуді Авербек старається зберегти дуба.

МІЖ ВАТИКАНОМ І ЮГОСЛАВІЄЮ

Дипломатичні відносини

Ватикан і уряд Югославії повідомили, що вони обмінюються нормальними дипломатичними представ н и ками. Дипломатичні зв'язки між Ватиканом і Югославією були зірвані 1952 р., коли загребський архієпископ Алойзій Степінац був призначений кардиналом. Хорватський архієпископ сидів тоді в тюрмі, обвинувачений у співпраці з німецькою окупацій н о ю владою, хоч він аж до самої смерти твердив, що його обвинувачують безпідставно. Після смерти кардинала Степінца в 1960 р. ватиканський державний секретаріят почав переговори з Тітом, що довело до відновлення дипломатичн и х відносин у 1966 р., з урядом але лише в дуже обмеженій формі через нищих урядників. Щойно тепер Тіто призначить свого амбасадора до Ватикану, а Ватикан призначить — папського представника.

В Югославії Церква від довшого часу має значну свободу, не в усьому. Держава ні в чому не допомагає Церкві.

Югославія буде другою комуністичною державою, що вдержуватиме дипломатичні зв'язки з Ватиканом. Крім Югославії, дипломатичні зв'язки з Ватиканом має Куба, де комуністичним диктатором є Фідель Кастро.

Залізнична катастрофа в Югославії

Міжнародний швидк и й поїзд, що їхав з німецького міста Штуттгарту до Любляни в Югославії, наїхав на вантажний поїзд недалеко Любляни. В катастрофі згинуло 7 осіб, 25 було ранених.

Майже всі пасажири були туристи, що їхали на вакації над Адрійське море в Югославії.

ДЖОВ ЕНЬ-ЛЯЙ ПОДОРОЖУЄ

Китайський п р е м' є р Джов Ень-ляй сказав, що він незабаром відвідає різні країни в Азії, Европі та Африці. В програмі подорожі китайського прем'єра є відвідини Південного Є-мену, Танзанії, Замбії, Румунії, Франції, Пакістану, Конго, Судану та Альбанії. В комуніката не сказано, яка ціль відвідин.

Певним є лише, що поїздка до африканських країн Танзанії та Замбії є в зв'язку з будовою 400-милевого залізничного шляху в тих країнах. Китайські інженери вже кілька років робили досліди та виготовляли пляни тої залізниці, яку тепер почнуть будувати. Будову мають вести китайські інженери. Китай, мабуть, буде фінансувати будову в формі позички або заміни за сирівці та мінерали тих країн.

ПОВЕНІ В БРАЗИЛІЇ

У північно-східній Бразилії були великі повені. Минулого місяця в ріці Капібарібе згинуло під час повені 43 особи. Тепер повінь залила місто Ресіфе. 30,000 осіб опинилося без даху над головою, а 123 згинуло в хвилях ріки.

ЖИДИ В ЗДА

У ЗДА живе бл. 6 мільйонів жидів. У високих школах навчається 300,000 жидівських студентів, 600,000 жидів вчаться жидівської мови у своїх приватних школах в ЗДА.

В ОТТАВІ ВИПРАЦЬОВУЮТЬ ЗМІНУ ЗАКОНУ

Державна допомога дітям

У федеральнім уряді випрацьовують зміну закону про допомогу, що її виплачує міністерство здоров'я та суспільної опіки канадцям. Велика частина трощів міністерства суспільної опіки йде на підмоги для дітей. Дотепер уряд платить по 6.00 дол. місячно на дітей до 10 років, 8.00 дол. на дітей між 10 і 15 років та 10.00 дол. на дітей у віці 15-17 років, що ходять до школи. Ці допомоги коштують федеральному урядові 360 мільйонів долярів річно і становлять 57% всього бюджету міністерства суспільної опіки.

Є багато родин, які дійсно потребують підмоги, і то більшої за теперішню, але є також родини, яким ця підмога непотрібна. Частина федеральних міністрів пропонує, щоб не виплачувати зовсім допомоги тим родинам, які мають більший прибуток, зате збільшити допомогу тим родинам, які заробляють мало. Згідно з цією пропозицією допомогу треба давати лише родинам, які заробляють менше як 6,000 - 8,000 річно. Справи остаточно ще не вирішено.

Інститут Ґеллупа, що перевіряє громадську думку, минулого листопада зробив опитування, що канадці думають про допомоги на дітей. 58% канадців сказали, що багатим родинам допомога непотрібна. Але мало хто сказав, що уважає себе багатим!

Американці затопили нервовий ґаз

Американська армія мала чималий клопіт із т.зв. нервовим ґазом, тобто ґазом, що атакує людські нерви і паралізує ви пошкоджує їх. Президент Р. Ніксон дав доручення знищити той ґаз. Зразу військовики хотіли той ґаз закопати в землю, але всі американські стейти спротивились цьому. Тоді вирішено той ґаз затопити на Тихому океані. Проти того рішення протестували стейти, що межують з Тихим океаном. Справа опинилася аж в найвищому суді, який вирішив, що стейти не можуть заборонити затопити ґаз у морі, тим більше, що фахівці заявили, що на великій глибині ґаз тратить свою силу, навіть якщо б він вийшов зі затоплених сталевих бочок.

Окремий корабель вивіз 2,800 тонн ґазу на море, де його й затоплено. 418 бочок з ґазом вразі зі старим кораблем пішли у воду, у глибині 16,000 стіп, 283 милі від Кейп Кеннеді.

Холера в азійських країнах

За вістками про випадки захворінь на холеру в СССР, прийшли повідомлення про вибух епідемії холери в азійських країнах — батьківщині тієї хвороби. Досі найбільше вмерло на холеру в індійській країні Пакістані. Там після великих повеней, поширилася епідемія холери, на яку досі вмерло 113 осіб.

Крім Пакістану, випадки холери були теж в Єгипті, Сирії, Іраку та Ірані. Ближчих вісток про розміри епідемії в тих країнах немає.

Світова організація здоров'я при ОН повідомила, що перші прояви холери появилися в Єгипті. Бактерії холери трохи відмінні від досі відомих. Тому лікарі припускають, що й прояви хвороби та її перебіг трохи відмінні від давнішої хвороби. Світова організація здоров'я припускає, що до СССР хвороба дісталася з Єгипту, де перебуває тепер чимало советських вояків та різних фахівців, що їздять до СССР на відпустки.

У СССР приписи щодо холери трохи облегшено. Скасовано заборону відвідування різних місцевостей, крім п'ятьох, куди й далі не можна їхати. Ті п'ять — це Астрахань над Каспійським морем, Волгоград, Ульяновськ, Одеса та Батум у Грузії. Все населення СССР має зберігати санітарні приписи відносно харчів та напитків.

Прояви захворінь на холеру в СССР та азійських країнах спонукали Туреччину запровадити п'ятиденну карантену для всіх подорожніх, що приїздять до Туреччини з СССР та Сирії, хіба що вони були недавно щіплені проти холери. Покищо в Туреччині не зголошено ще ніяких захворінь на холеру.

КАНАДЦІ П'ЮТЬ БАГАТО ПИВА

Минулого року канадці випили 326 мільйонів гальонів пива, тобто на кожного канадця припадає річно пересічно 15 і ½% гальона. Канадське пиво має звичайно 5% алькоголю (вино має 17%, а горілки прибл. 40%). 12 унцій пива мають 144 кальорії.

В інших напитках є більше калорій: кока-кола має в 12 унціях 168 калорій, а молоко — 229 калорій.

45 броварів у Канаді виробляють 120 різних ґатунків пива. Найстарші пивоварні були, мабуть, у Вавилоні 6,000 років тому.

Міністер А. Головач — членом канадської делеґації

НА МІЖНАРОДНУ КОНФЕРЕНЦІЮ

Від 24 серпня до 2 вересня ц.р. відбудеться у Венеції, Італія, конференція представників різних держав на тему інституційних, адміністративних і фінансових аспектів культурної політики. Конференцію організує ЮНЕСКО.

Головою канадської делеґації буде канадський державний секретар Жерар Пельтє, в її склад входять: Франсуа Клотіє, міністер культурних справ Квебеку, Р. С. Велч, провінційний секретар Онтарія, Амвросій Головач, провінційний секретар Альберти, що репрезентуватиме в делеґації західну Канаду, Г. П. Тимонс, представник Нової Шотляндії, Джон Дж. Прентис, президент Канадської ради, Дж. Л. Ру, президент Канадської конференції мистецтв та федеральні державні службовці, що дятимуть у характері дорадників.

Багато хто привітав міністра А. Головача в цим відзначенням, бажаючи йому багато успіхів у його місії.

Canadian Content

Канадські успіхи на «Експо»

Канадський павільйон на світовій виставі в Осаці, в Японії, здобув першу нагороду. Другу нагороду має павільйон чехо-словацький, третю — швайцарський. У виставі бере участь 77 держав, що мають свої павільйони.

Досі канадський павільйон відвідало 20 мільйонів осіб, найбільше з усіх павільйонів. Друге місце щодо числа відвідувачів має советський павільйон. Американський павільйон відвідало тільки 13 і пів мільйона осіб.

Koротки вістки

Залізнича компанія Сі-Пі-Ар, яка втратила на пасажирських поїздах 1969 р. понад 20 мільйонів долярів, хоче зменшити наполовину пасажирську обслугу та підвищити ціни за квитки на переїзд на 10%. Сі-Пі-Ар переговорює в тій справі з федеральним урядом.

У Манітобі легіслятура схвалила плян асекурації зубів. За оплатою 10.00 дол. місячно обезпечені можуть користати з послуг дентистів, які діставатимуть платню відповідно до ставок дентистів. За штучні зуби та містки треба буде доплачувати додаткову оплату.

Уряд Британської Колюмбії звільнив з арешту совєтський вантажний корабель «Сергей Есенін», що наїхав був на пором „Квін Вікторія" і вбив трьох пасажирів. Корабель склав кавцію в висоті 1,250,000 дол.

25 миль від Ню Брансвік канадські археологи відкопали 20 індіянських гробів, що їх вік обчислюють на 3,000 — 4,000 років.

Американське бюро для контролі харчів та ліків проголосило, що з 11 широко реклямованих паст до зубів лише три захоронюють зуби перед псуттям. Інші лише проголошують це в реклямі, а насправді не мають впливу на охорону зубної склиці.

Грецький суд звільнив з тюрми сімох арабських терористів, що були засуджені грецьким судом за напади на ізраїльські літаки та бюра ізраїльської летунської лінії в Греції. Їх звільнено в замін за грецький літак, захоплений арабськими терористами. Вони всі полетіли до столиці Йорданії Амману.

Туреччина здеваловала свою валюту. Турецька ліра, що досі мала рівновартність 11 американських центів, тепер вартуватиме всього 6.7 цента.

Після 10-річної перерви, китайський комуністичний уряд призначив до Югославії свого амбасадора. Протягом 10 років в китайському посольстві був лише «шарже д'афер».

На Японію впав тайфун «Вільда», який знищив понад 1,000 домів, залив водою понад 8,000 домів, знищив три мости, поперериває дороги та залізничні лінії. Від тайфуну згинуло 5 людей, а 17 було поранених.

Китайську ракету для висилки сателіта в міжпланетні простори збудував Тсі Сюе Гсу-шін, який закінчив студії в ЗДА. Він вихав до Китаю 1955 р.

Тепер повідомили, що перед двома роками втік з Польщі до Західної Німеччини перекладач провідника польської комуністичної партії В. Гомулки. 43-річний австрієць Е. Вайт, що був перекладачем Гомулки, живе з того часу в Західній Німеччині. Його втечу досі держали в таємниці.

В еспаньскому місті Ґранада дійшла до сутички між поліцією й будівельними робітниками, які домагалися нового контракту праці. Поліція стріляла до робітників. У сутичці поліція застріляла 3 робітників, 20 поранила. Поранені теж 37 поліцаїв.

В Південній Африці, де білі колоністи гноблять місцевих негрів, вибухло вісім бомб. Одночасно розкинено летючки з домаганням повернути землю її власникам-неграм.

Військовий суд на Тайвані (Формоза) засудив двох китайських редакторів на 2 і 3 роки тюрми за те, що вони в своїй газеті друкували офіційні комуніката комуністичного Китаю та критикували уряд Чан Кай-ші. Обох редакторів викинено цього року за ті самі провини з Філіппін.

КОЛИСЬ БУЛА В НИХ ГАРНА СПІВПРАЦЯ

ПРЯШІВЩИНА, ДЕ ЖИВУТЬ УКРАЇНЦІ І СЛОВАКИ (!)

Вікентій ШАНДОР

Ця стаття, передрукована з мюнхенського журналу «Сучасність», дає огляд українсько-словацьких взаємин від 1848 року до наших днів. Вона допоможе розуміти вістки, які доходять із Пряшівщини, і також, сподіваємось, причиниться до кращого співжиття двох національностей.

I

Історична доля обох народів, безпосередніх сусідів, була в угорській державній системі вікима незмінна. Обидва народи були однаково поневолені угорським централізмом і однаково виставлені на небезпеку денаціоналізації та національної смерти. У своєму історичному розвитку вони часто шукали спільних доріг і їх знаходили, часто подавали собі братню руку допомоги, що їм виходило на користь. Такі явища вважаємо природними й нормальними у народів, які хочуть забезпечити за собою право на національне життя та можливість свого дальшого розвитку.

Після австро-угорської угоди 1867 року обидва народи були виставлені на смертельну небезпеку знищення. Невгамовний угорський шовінізм ніщив і найменші прояви національної культури неугорських народів, насамперед школи й інтелігенцію. Належить зазначити, що в першій половині 19 віку угорці творили меншість у своїй власній державі в порівнянні з поневоленими ними неугорськими народами.

Стан смертельної загрози знищення тривав аж до кінця першої світової війни, коли обидва народи опинилися в системі Чехо-Словацької Республіки: Словаччина як її інтегральна частина, а Карпатська Україна як автономний край. Пряшівщина, заселена русинами-українцями, яка творить однорідну національну й етнографічну територію Карпатською Україною, зберегла прийняті засади права на самовизначення, виявлені волі місцевого населення та угоди Масарика з Жатковичем (як речником Американської руської ради) в 1918 році, була підпорядкована словацькій адміністрації. Національні кордони між Карпатською Україною і Словаччиною не були ніколи остаточно устійнені.

Проголошення самостійности Словаччини й Карпатської України 14 березня 1939, окупацію Карпатської України Угорщиною та приєднання її в 1944-45 роках до Української РСР було закріплене далі розєднання народів. Пряшівщина входить і надалі адміністративно в склад Словаччини. За доби Чехо-Словаччини її життя було нормоване загальнодержавною конституцією і такими ж законами. Від 1 січня 1969 Чехо-Словаччина стала федеративною, так що Пряшівщина входить в склад федеративної Словаччини.

Від часу демократизації Чехо-Словаччини, тобто з січня 1968, почала розгортатися довкола Пряшівщини міжнаціональна полеміка. Заговорила преса й провідні особи обох національних груп, з'ясовуючи свої стосновище. Українська преса на Заході щойно в останню добу звернула пильнішу увагу на цю проблему. Політичні проводи мовчанкою виявили «офіційну байдужість». Словацька емігрантська преса взорувалася, мабуть, на українську і теж була стримана.

Українська преса Пряшівщини виступила самовпевнено, достойно, свідома свого права, користуючись історичними, конституційними і міжнародноправними аргументами в обороні своїх національних та політичних прав. Частина словацької преси в Словаччині, як «Віходословенске новіні», «Смена» та інші, в цій полеміці порушила приняті культурні межі та форми. Вони дописалися до того, що грубо нападали на українців-русинів Пряшівщини та їх організації, закликаючи свій уряд і народ до цілковитої їх ліквідації. Нас здивувало, що до такого самого негативного висновку дійшла й Матиця Словацька, основним обов'язком якої є оборона національних та культурних прав там, де вони порушені. Вона вже з своєї природи зобов'язана респектувати культурні права національної групи русинів-українців, автохтонів Пряшівщини, предки яких були при творенні Матиці Словацької та помагали їй своєю працею і жертвами.

Словацька народна рада в Турчанському Св. Мартині 30 листопада 1918 року, звернулася до русинів з окремим закликом, в якому говориться так: «Ми сьме славяне, як і Ви, ми і Вам повну автономію не лем обіцяєме, але Вашу повну автономію як в церковних справах, так і в школьських уж і узнаваме. Обряди, звичаї Ваші стародавні будуть заховані. А будеме єй старати, аби Ви і свої гімназіяльні школи мали а чим скорей власну університу з власними преподавателями вибудовану і отворену мали».

Цей заклик Словацька народна рада адресувала русинам тоді, коли русини, які жили на території Пряшівщини, хотіли об'єднатися з українцями в Галичині й русинами на Карпатській Україні, щоб таким чином належати до української держави. Та сама Матиця Словацька у тому самому Турчанському Мартині 8 жовтня 1968, тобто 50 років пізніше, в своїх прилюдних партійних зборах у справі пропозицій конституційного закону про національні меншості висловилася проти прав національностей, у тому числі й русинів, вчитися своєю мовою та користуватися нею в зносинах з урядами («Нове життя», Пряшів, 26. 10. 1968).

Такі голоси преси й ширення ненависти проти русинів-українців не лишилися без сліду й у декотрих словаків з гарячими головами навіть у США й Канаді. Уражає жахливо, що не є в інтересі ані словаків, ані русинів-українців, щоб справу Пряшівщини розглядати на вістрю ножа або на вулиці, бо воно вийде на користь тільки нашим ворогам. Її треба розглядати й вирішувати під кутом минулого, історичної правди, сучасних вимог життя і майбутніх історичних потреб обох народів, особливо словаків.

II

Словаччина лежить у центральній частині Дунайської котловини, яка є випадковою стратегічною базою на схід, тобто на Україну. З цієї бази виходили германські завойовники проти полабських слов'ян, лужицьких сербів, звідси виходив Наполеон і Гітлер. Перший перед походом на схід забезпечив своє запілля пребурзьким (братіславським) миром 1806 року, а другий — анектував Австрію й Чехо-Словаччину. Тому цей важливий стратегічний пункт має для української держави першорядне значення.

Історія занотувала між іншим подорож двох словаків на Україну: Данила Крмана і Самуїла Погорського. Вони вирушили з міста Пряшева в травні 1708; відвідали гетьмана І. Мазепу, для якого мали великі слова пошани; дістали від нього «залізний лист» для улегшення подорожі. Були свідками полтавського бою. Додому повертали через Бендери.

Іншим цікавим подорожником, який пройшов Карпатською Україною в 1843 році і лишив цікаві записки, був Богуш Носак - Незабудов. Свою подорож він описав у «Листи з невідомої країни до Л.», тобто до Людовита Штура, який був у той час проводирем поступів національного та політичного відродження словаків і редактором часопису «Орел татранскій». Під час подорожі Носак-Незабудов відвідував всіх визначніших духовних та світських осіб тієї доби, про яких писав відтак з великим визнанням. У своїх описах Носак-Незабудов подає, що Орлай у книзі «Труди общества...» (1826, ч. III, стор. 221) наводить, що в Уграх живе 800.000 русинів, але, додає, — «мені один поважний русин писав, що їх є дев'ятсот тисяч». Без уваги на те, скільки їх є, пише далі Носак, «они є добрі, чесні люде, тільки коби більше займалися народним життям».

Мають три єпископства: Мукачівське, Пряшівське і Великоварадинське. До Мукачівської єпархії належать: Мараморощькі, Березька, Угочська, половина Сатмарської і Земплинської і майже тіла Саболчська столиця (жупа).

Пряшівська єпархія простягається на столиці: Шаришську, Спішську, Гемерську, Торнянську, Абуйварську, Боршодську і половину Земплинської столиці. Великоварадинське єпископство управляє греко-уніятською Церквою в таких столицях: Арадська, Бігарська, Чанадська, Саболчська, Темешська, Солнокська і Сатмарсез. Усіх священиків у цих єпископствах — без різниці стажу — є 815, а василіянських монахів 55. Фарних церков є 719, а філіяльних 318» (Михайло Мольнар, «Словаки й українці», Словацька академія наук, Словацьке педагогічне видавництво в Братіславі, Відділ української літератури в Пряшеві, 1965, стор. 202).

Беручи до уваги, що грекокатоликами (уніятами) були тільки русини-українці, звідки й походить засада — «що греко-католик, то русин», наведена територія і статистичні відповідає тогочасному станові поселення русинів. Постійне зменшення числа русинів було наслідком поділу Мукачівської єпархії та пов'язане з поступовою денаціоналізацією. Відпадала територія, а з нею і населення, виставлене на насильне згорщення.

Русини-українці теж вибиралися в словацький край, щоб пізнати їх життя, турботи й потреби. Так, А. Кралицький, який у 1863 році проїхав Словаччину від Левочі через Високі й Низькі Татри, Сраву до Жіліни, опублікував у 1869 році свої спостереження з подорожі в ужгородському часописі «Світ». Інший подорожник, який заховався під псевдонімом «Руський путник» (правдоподібно А. Гомичко), в описах своєї подорожі по Словаччині й Пряшівщині широко цікавився проблемами обох народів і потребою їх співпраці. Він закликав: ...«вчитись від більш розвинутих народів та перебрати їх досвід у справі відродження».

В Україні відкрили курган з III сторіччя

Поблизу міста Орджонікідзе на Дніпропетровщині археологи розкопали курган з III сторіччя. У скитських могилах знайдено багато мистецьких прикрас та деякі знаряди.

Розкопи веде Б. Мозолевський з Київського інституту археології Академії наук.

Зустріч української молоді в Манітобі

► УГОРІ: Пластунки і пластуни йдуть у врочистому поході в Давфині, Манітоба, в час відкриття Українського фестивалю. Там було понад 500 пластунів і бл. 300 сумівців.

У поході йшли теж представники провінційного уряду, члени міської управи, представники установ та товариств.

На фестивалі було бл. 50.000 людей.

► УНИЗУ: Манітобський прем'єр Едвард Шрайр у присутності двох членів комітету Дня української молоді, підписує проклямацію того дня.

Біля прем'єра — Іванна Левандовська, голова комітету, і Денис Вавриків, секретар.

Прем'єр Шрайр підписав документ по-українському.

Закривають церкву в бойківському селі

СЕЛЯНИ СТРАЙКУВАЛИ 16 ДНІВ

У бойківському селі Тухольці, Сокільського району, Львівської області, закрито церкву.

Філядельфійський «Шлях» (9 серпня) одержав такі вістки про події, що сталися тоді у тому селі. Голова колгоспу й голова сільради, поширюючи колгоспний склад, поламали в церкві різьблений іконостас, який, як і сама церква, був архітектурною цінністю. Товариство для охорони архітектурних пам'яток вирішило направити церкву, але, не маючи відповідних засобів, бо воно діє на т. зв. «громадських засадах", звернулося до селян Тухольки з проханням про поміч. Між реставраторами і селянами-колгоспниками дійшло до згоди: після відновлення церковці дозволять відкрити церкву для вірних, а на храмове свято, що припадало на 23-го вересня — другої Пречистої, можна буде відправити Службу Божу.

Одначе після того, як селяни безплатно відремонтували церкву, представники влади зі Сколього й області забороняли відкривати церкву для богослужень, а вирішили зробити з неї музей. Привезли гіпсові погруддя Маркса й Леніна, щоб примістити їх у «музеї». Обурені селяни запротестували. Вони повісили на дверях церкви другий, свій замок і почали страйк, не виходячи на роботу.

Колгоспну худобу доглядали вчителі і школярі. Потім влада прислала в село деяких службовців з міста збирати льон, косити овес і копати картоплю.

До Тухольки прибули відділи міліції і кагебісти зі Сколього, Стрия і Львова, як теж партійці з Львівського обкому. Кагебісти хотіли арештувати організаторів, а інших залякати. Організаторів не знайшли, хоч арештували трьох невинних осіб. Люди в поле не йшли, хоч гучномовець день-у-день кричав на все село про кару.

Страйк тривав 16 днів. 17-го дня люди помалу почали виходити на роботу. Церкву таки не відкрито, хоч не обернено її в музей.

Поїхала ще одна делегація до вищої влади з протестом. Там їм сказали, що «в Тухольці церква непотрібна».

НЕ ВБИВАЙ

Історична повість (19)

БОГДАНА ЛЕПКОГО

Як тінь шуликнув у сіни і побіг до своєї кімнатки.

— Цей чорт, ніби у дзеркалі чоловікові читає, — потадав собі Орлик і йому соромно зробилося перед самим собою. Він же належав до тих, що всіма способами старалися вплинути на гетьмана, щоб він пірвав з Москвою. І ось, тепер, коли це має статися, він настрашився свого власного бажання... Кому він служить, гетьманові, цареві, чи справі? Яке ж тут тоді може бути хитання? Коли захитався Орлик, то чого від других хотіти?..

Генеральний писар боровся зі своїм розумом. Аж пригадав собі гетьманові слова: — Молися Богу, да якоже хощеть, устроїть вещ.

Пішов на свою кватирю, взяв два карбованці грошей і почав роздавати убогим, що лежали на вулиці і по богодільнях Печерського монастиря.

ТАЇНА

Коли Орлик на другий день уранці увійшов до гетьманового кабінету, гетьман сидів уже за своїм столом. Перед ним стіс паперів і хрест з часточкою святого, животворящого древа.

Орликові по невиспаній ночі, ніби хтось піску в очі насипав, по гетьманові не пізнати було втоми. Нервове напруження, в якому він останніми часами перебував, підбадьорювало його. Здавалося, ніби він відмолод.

Орликові прийшла на гадку легенда про д-ра Фавста. Тільки не про дівчину тут річ, а «про державу».

Лист з печаткою «Станіслав круль», розмова про духів, мандрівка перед світанками по жебрацьких шатрах, щоб роздати два карбованці на моленіе «да устроїт Господь вещ, якоже хочет», і нинішній гетьман перед хрестом з частиною животворящого древа, все те зливалося в голові молодого генерального писаря в безладний образ, овіяний мряковидним містицизму, так сильно небажаного для державного мужа.

Замість тверезого, реального погляду на діло відзивалися в душі всілякі містичні питання, смілива активність піддавалася поганому прочуттю. «Можна служити, як пан, і можна не робити ніякої служби і бути слугою. Не в службі діло, а в характері».

Орлик пригадав собі розмову з карликом і йому соромно зробилося, що і в його душі рабське служальство цареві запустило таке глибоке коріння. Щоб не було — служити рідній справі і тільки їй. «Судно без дна, жизнь без ідеї», гомоніло глухим гомоном з кутів гетьманського двора.

Гетьман дочитав це довге письмо, яке Орлик скомпонував учора. — Гарно — і поклав свій підпис.

— Як же ти спав, Пилипе? — спитався по-товариськи. — Очі в тебе червоні, мабуть, довго не міг заснути. Молодий ще, надто палко приймаєш усе до серця. А воно не добре. В політиці треба руководитись розумом. Привикайте до безсонних ночей і — до відповідальности. Мусить же хтось відповідати за всіх. Мазепа не вічний... Сідай!

Орлик подякував і сів. Гетьмани не раз натякав на те, ніби Орликові прийдеться колись продовжувати його діло, але виразно не сказав ніколи. Він ніби і сам хитався у виборі свого наслідника між Орликом і Войнаровським. Це до якоїсь міри вражало гордощі молодого генерального писаря. Але нині, перебувши ніч на боротьбі з собою, Орлик рішився служити ділу, вірно й нехолитно, з булавою чи без неї.

Не в службі сила, а в характері.

— Досі я, — почав гетьман, вдивляючися у свого канцлера, — досі я не зважився сказати тобі свою велику таємницю. Аж учора ти випадково довідався про неї. Випадок, бачиш, не тільки в приватному, але й у державному житті грає велику роль. Діло політика, передвидіжувати випадок і обмежувати його значення. Так це нелегко. От і я не передбачив учорашнього випадку з листами. Пропало. Тепер ти знаєш, у чому річ. Та не гадай собі, що я затаював свої наміри перед тобою, не покладаючись на певність твою. Ні. Знаю, що ти неспосібний зробити зо мною те, що колись Юда зробив з Христом. Але боявся я, щоб ти, як людина молода й палка, вражлива й обидлива легко, не виговорився, бесідуючи з московськими, або і з нашими всякого чина людьми, і таким способом, не зі злої волі, а з необачности, не погубив себе й мене. Ти знаєш — за гетьмана і генеральний писар відповідає. Але, після вчорашнього, мені не лишається нічого більше, як повторити те, що я вам колись загально сказав, а саме, що не для приватної користи, а для добра цілої України затіяв я це велике й необхідне діло. Хочу, щоб ви з жінками й дітьми вашими і вітчина з військом запорозьким не загинули ні під москалем, ні під шведами, а були вольними, як інші державні народи. Коли ж я роблю це ради якихнебудь моїх приватних прямих, то нехай любе'я мене і душею і тілом Бог у Трійці Святій і Єдиній і безневинно понесені страсті Христові!

Кажучи це, поцілував хрест з часткою животворящого древа і звертаючись до Орлика говорив дальше: — Я за тебе зовсім певен і надіюся, що як совість твоя, так і повага до себе, чесність та природжена честь шляхетна, не допустять тебе зрадити й продати свого пана та добродія. Одначе ж для більшої певности, щоб у мене і тіні якогось вагання до тебе не було, як я тобі запригнув, так і ти перед лицем Розп'ятого на животворящому дереві Христа дай мені присягу, що будеш вірним мені і не виявиш тайни нікому.

Орлик присягнув і поцілував хрест.

Тая присяга, як вітер імлу, розвіяла до решти всякі сумніви й тіні, що були між гетьманом і його генеральним писарем. Орлик почув себе ще ближчим до свого гетьмана, ніби рідним йому по переконанням. Перше він підозрівав Мазепу, що цей вивіряє і пробує його вірність, що грає в закриті карти, а тепер ті карти лежать перед ними на чистому столі, — грати будуть ними проти спільного свого ворога.

Орлик зрозумів вагу моменту, пізнав ціну цього переломового факту в своїм житті і в відношенні до великого гетьмана. Щоб до решти прояснити атмосферу, він сказав:

— Присяга вашої вельможности доводить вашу щирість та батьківську добайливість про свою вітчину і про нас усіх, але хто вгадає, що призначив Бог? Який кінець поклала його свята воля отсій війні і хто візьме верх? Коли швед візьме верх, то вельможність ваша й усі ми будемо щасливі, а якщо — цар, то й ми всі пропадемо й нарід занапастимо.

Слова ці, хоч так прості, що можна було їх сподіватися від кожного, немило вразили гетьмана. Старець шукав у мужчині в силі віку, яким був 35-літній Орлик, тої сміливости й відважности, якою звичайно визначається мужеський вік, сподівався почути вислів подиву й захоплення, що гетьман для народнього добра кидає на вагу своє значення і маєток, усе, а тим часом стрінувся зі звичайною міщанською, чи там хуторянською трусливістю, зі страхом, щоб, не дай Боже, посягаючи по велике, не втратити малого. До того Орлик доторкнувся дуже вразливої струни в душі гетьмана Мазепи, а саме монархічного принципу. Гетьман розумів, що з московським царем може успішно боротися тільки український володар, гетьман з атрибутами монарха, котрий вислухує гадок своїх приближених людей на те, щоб опісля рішення його було прийняте і сповнене безумовно й безкритично. А тут Орлик життєве рішення свого володаря-гетьмана подає в сумнів, цей Орлик, від котрого він має право вимагати куди більше, ніж від усього другого.

М. Лівицький відповідає на закиди

Секретаріят Українського революційно - демократичної партії (УРДП) опублікував заяву, в якій висловлює «недовір'я» голові УНРади Я. Маковецькому і «застереження» до президента УНР М. Лівицького. Тепер М. Лівицький, зі свого боку, зробив заяву, в якій відкидає «застереження» УРДП.

М. Лівицький каже, що «від деякого часу» проти нього провадиться «кампанія», що переходить межі критики і яку можна кваліфікувати лише як наґінку.

На закид, що президент УНР втручається у внутрішні справи УРДП і що його поведінка не згідна з «понадпартійним становищем» президента, М. Лівицький відповідає, що він «не втручався і не втручається», але «як президент УНР, я маю обов'язок стояти на сторожі конституції Державного центру УНРеспубліки в екзилі і на сторожі засадничих, а не тактичних проблем нашої визвольної концепції».

«Як президент УНР, маючи обов'язок стояти на сторожі конституції, я рішуче виступив проти вимоги ОУНз ліквідувати Державний центр з екзильним урядом Української Народньої Республіки, вважаючи цю вимогу за антиконституційну».

УРДП не виступила проти «планів ОУНз ліквідувати Державний центр підтримує чи і висуває небезпечні політичні концепції, тому «зі свого боку, — каже М. Лівицький, — я висловлюю моє застереження до секретаріяту ЦК УРДП на чолі з п. В. Гришком».

Голова УНРади Я. Маковецький, якому УРДП висловила «недовір'я», каже, що «жадних формальних причин до висловлення мені, як голові УНРади, недовір'я секретаріят ЦК УРДП, очолений В. Гришком, не мав. Висловлене мені «недовір'я» має чисто політичний характер: за ним криються ті політичні розходження, які в останньому часі зазіснували на форумі УНРади, а не якісь інкриміновані мені недотягнення при виконуванні функцій голови УНРади».

«В УРДП, — кажеться в заяві Я. Маковецького, — створилися дві групи, з яких одна вимагала усунення п. О. Собчинського з президії УНРади, а друга навпаки — його залишення. Ця обставина і спричинилася, очевидно, до того, що президія УНРади, з уваги на внутрішній спір в УРДП, постановила залишити попередній стан щодо складу фракції УРДП — аж до того часу, поки внутрішній спір у цій партії буде нею самою полагоджений на її черговому з'їзді. Але прийявши таку постанову, президія УНРади не мала підстав прийняти до відома заяву п. Ф. Гасюка про дальші зміни в складі фракції УРДП, себто про відкликання з членів УНРади пп. О. Собчинського, В. Миняйла і Ю. Нагорного та заміни їх іншими особами».

Тексти заяв Лівицького та Маковецького подані в мюнхенському «Бюлетені Українського інформаційного бюра» (9 серпня).

Книжка «Ленін про Україну» заборонена

«Краще друкуватися в „самовидаві", ніж у друкарні імени Фрунзе». Так кажуть у Харкові. Чому так кажуть? Бо харківська друкарня з приводу ленінського ювілею випустила книжку «Ленін про Україну», яку партія ще перед кінцем ювілею визнала за шкідливу.

Книжка «В. І. Ленін про Україну» появилася 1969 року у двох томах. Перший том, що охоплює 1893-1917 роки, пролежав перед своєю появою повних вісім місяців у цензурі, а другий (1917-1922 рр.) — аж дев'ять місяців.

Книжку видало видавництво політичної літератури, що залежить від Інституту історії партії ЦК КПУ, тиражем 10,000 примірників. Упорядників книжки були І. Назаренко, Т. Колінєр і Д. Юрченко.

Це двотомове видання не встигло висилати за кордон; його вже вилучено з книгарень і бібліотек.

У Києві — повідомляє за одержаними вістками балтиморський «Смолоскип» — говорять, що причиною заборони цієї книги є деякі висловлювання Леніна, які йдуть у розріз з політикою режиму, зокрема в національному питанні. На одному партійному засіданні гостро осудили упорядників за опублікування в книзі статті Леніна «Кадети про українське питання», не додавши до неї «належних» коментарів.

Ленін у тій статті деякою мірою виправдував Д. Донцова, який у Львові 1913 року на студентському з'їзді кинув гасло політичного сепаратизму України від Росії. Обороняючи Донцова проти «марксистського» революціонера М. Могилянського, Ленін писав: «Марксисти не забувають також азбучного особ'язку всякого демократа боротися проти всякого цькування будь-якої нації за „сепаратизм", боротися за визнання повної і беззастережної рівноправности націй і права їх на самовизначення».

В іншому місці Ленін писав: «Пан Могилянський зустрів настільки почуття азбучної політики пристойности, що кидає проти Донцова і проти всього з'їзду українських студентів грубі, лайливі слова зі словника чорносотенців, чудово знаючи, наскільки неможливе для його противників спростування». Це в іншій статті, яка теж увійшла в книгу. Ленін писав, що «критикуючи той чи інший плян сепаратизму (відокремлення), великоруський демократ обов'язково повинен агітувати за свободу відокремлення, за право на відокремлення».

На одних комсомольських зборах, присвячених сотим роковинам народин Леніна, студенти запитували доповідача: «Як це зрозуміти, що Євдокименко і Липовенко звуть Донцова лютим ворогом українського народу, а сам Ленін його обороняв?»

Суперечку в київських партійних колах викликали також деякі висловлювання Леніна в національному питанні, які могли мати лише посередньо відношення до України і які все ж попали в книгу. Упорядників питали, чому вони включили в збірник записку Леніна Каменеву з 1922 року, в якій «сокрушує бій великоруському шовіністмові не на життя, а на смерть». Ім теж закинено «неправильне» формулювання деяких редакційних змінток.

Критики книжки «Ленін про Україну» нарікали, що деякі письменники і студенти «зловживають» цитатами Леніна і повертають їх проти національної політики партії в Україні.

УКРАЇНСЬКИЙ ДЕНЬ

У парку Елк Айленд у найближчу неділю 23 серпня буде «Український день», організований едмонтонським відділом КУК. Початок — о 1.30 пополудні.

ДОЛЯ СОВЄТСЬКИХ ОПОЗИЦІОНЕРІВ

Любор ЗІНК

В час своєї роботи в Москві кореспондент Сі-Бі-Ес Вільям Ковл познайомився з декількома російськими політичними опозиціонерами і досяг спроміг записати інтерв'ю з трьома з них на звуковий фільм.

Усвідомлюючи небезпеку, Ковл запропонував ім знищити цей цінний фільм. Проте, каже він, вони відповіли: «Ні, не зважаючи на наслідки, ми хочемо, щоб фільм показували».

Один з них, Петро Якір, — його можна вважати нетитулованим провідником підпілля «демократичного руху» в СССР, — сказав Ковлові: «Нас усіх арештують... Нас битимуть і збивати муть... Але це в цьому справа. Коли нас не буде, будуть інші».

«ЛІБЕРАЛІЗАЦІЯ». Андрій Амальрік, молодий історик і письменник, що був арештований декілька тижнів тому, сказав: «Я взяв на себе завдання спростовувати існуючі, неточні і широко поширені погляди (в зовнішньому світі) про мою країну, такі, як «лібералізація» совєтського режиму, яка ніби відбувається».

Фільм, який Ковлові вдалося привезти зі собою, коли його вигнали з Совєтського Союзу, був минулого тижня показаний мережею Сі-Бі-Ес. Я вірю, що Сі-Бі-Сі чи Сі-Ті-Ві дістануть копію „Голосів з російського підпілля" для показу в Канаді.

В мікчасі подамо ще декілька уривків з цієї унікальної передачі Сі-Бі-Ес, відтворених із мого звукозапису.

Ковл: «Що думають про це (совєтський режим) звичайні люди?»

Амальрік: «Я мав багато справ з фабричними та сільськими робітниками (колхозниками — тгл), і мені здається, що вони ще не почали думати про природу цієї системи... Їм здається, що так завжди було і завжди буде. Проте водночас є докази дуже глибокого незадоволення певними рисами режиму».

«Робітники села незадоволені браком громадянських прав; вони не можуть вирватися з села... Люди, що живуть у малих містах, незадоволені, бо їм не дозволено переселятись до більших міст, а в малих містах для них немає роботи».

«(Засилання опозиціонерів у будинки божевільних) є найбільше обурливою річчю, що режим робить».

Оголошувач: «Андрій Амальрік... говорив про вживання будинків божевільних як свого роду в'язниць для опозиціонерів. Ми чули про це в Канаді. Чи це досить поширене?»

Ковл: «Це поширене в Совєтському Союзі, і саме людина, яку тепер побачите, добре знає будинки божевільних. Це молодий опозиціонер, 27 років віком: шість з тих 27 років він прожив у будинках божевільних, у в'язницях, у концентраційних таборах. Це Володимир Буковський».

Оголошувач: «В чому його провина?»

Ковл: «Гм, його злочином було читання поезії. Перший раз його послали в будинок божевільних, тому що у нього знайшли книжку, антикомуністичну книжку, написану добре відомим комуністом того часу югославом Мілованом Джіласом, під назвою „Нова класа"».

Буковський: «Уявіть собі в'язницю, — стару в'язницю, що була в'язницею навіть перед революцією. У ній перебуває щось близько тисячі в'язнів. Більш як половина з них — убивці, люди, що вчинили серйозні злочини в той час, коли вони були не сповна розуму, люди, що насправді хворі. Решту складають політичні в'язні — опозиціонери, для яких немає статтів у кримінальному кодексі».

«Кари були дуже жорстокі... Сульфазин є досить болючою формою кари. Він спричинює підвищення температури (тіла — тгл), людина не може рухатися. Коли його вживають повторно, то наслідки можуть тривати цілий тиждень або навіть 10 днів».

«Друга форма кари є вживання амінозину. Третю форму ми називали «скручуванням». Вона включає мокру парусину, якою „хворого" обмотують з голови до ніг так туго, що йому тяжко дихати. Коли парусина починає сохнути, вона більше й більше скорочується».

«Мене часто питають про вигляди на зміни в нашій країні. Чого ми сподіваємося від нашої діяльности? Скільки у нас членів? Це зрозумілі питання, проте на них тяжко відповісти. Ви мусите розуміти, перш за все, що становить суть нашої боротьби. Її суть, на мою думку, є боротьба проти страху — страху, який ще не залишив людей, який міцно тримає людей ще зі сталінських часів і завдяки якому ця система далі існує — система диктатури, гніту, утисків. Саме в боротьбі зі страхом ми вкладаємо найбільше сили. І з цій боротьбі особистий приклад має велике значення».

ТЮРМИ. Крім трьох зафільмованих інтерв'ю, Ковл привіз таємно присланий до Москви звукозапис совєтського письменника Олександра Гінцбурґа, який перебував в концентраційному таборі на далекій півночі.

Гінцбурґ, що був ув'язнений у 1967 році за протест проти судів над іншими письменниками, каже: «Табори, в'язниці і смерть близьких нам людей — це те, що оточує нас. Не зважаючи на все, ми надіємось витримати».

Він закликав до «протесту й солідарности усіх чесних людей, усіх, кому дорогі людська гідність, демократія і мир».

Я надіюсь, що цю програму Сі-Бі-Ес покажуть у Канаді ще перед тим, як прем'єр Трюдо цієї осени поїде тиснути руки і цокатися чарками з червоними фашистами в Кремлі.

«Торонто телеграм»
переклав ТГЛ

Не пускають українську молодь до Югославії

Наприкінці липня югославські організатори зустрічі української молоді подали до відома, що ця зустріч з незалежних від них причин не відбудеться.

Цього літа в Югославії мала бути «Бригада української молоді». До Югославії обіцяли приїхати молоді українці з України, Чехо-Словаччини, Польщі та деяких західних країн (Франція, ЗДА, Канада). Вони мали допомогти відбудувати знищені землетрусом українські села, а також організувати культурні і спортові зустрічі.

Балтіморський «Смолоскип» повідомляє, що «багато трудящих для організаторів цієї першої Бригади було з назвою».

«Первісно назва мала бути дуже проста: «Бригада української молоді». Згодом її змінено на «Бригаду праці», а накінці, під тиском різних чинників, її названо «Бригадою української молоді ім. Леніна». Не зважаючи на цю зміну, яка могла поставити участь української молоді зі західних країн у незручне становище, велика група молоді і студентства була підшена їхати до Югославії».

«Також дата відбуття «бригади» зміщувалась, що утруднювало приїзд на неї молоді із заокеанських країн».

«Дозвіл на виїзд до Югославії української молоді Чехо-Словаччини не одержала, як теж виїзд з Польщі був утруднений. Численна група молоді з України в останній хвилині відкликала свою участь, не подаючи причин».

Літні курси в літній оселі ім. св. Василія

(рок) Літні курси в оселі ім. св. Василія над Голубиним озером цього року були від 5 до 19 липня. Учасників, хлопців і дівчат, було понад 200.

Цього року перший раз застосовано зорово-слухову методу в навчанні української мови. Викладали о. Роман Кравець з Едмонтону і С. Ігнятів з Йорктону. Директор курсів о. Северіян Якимишин навчав української азбуки і біблійної історії; о. Орест Слободян викладав обряд і проводив спортом; о. Ізидор Дзядик викладав св. Тайни, а також добре відтаґував, як-ких бешкетів сподівався від хлопців. С. Ігнатів керував співом, а С. Лорета приготовляла дітей до першого Св. Причастя.

Деякі со. виховники поділилися своїми враженнями з цьогорічних курсів, відповідаючи на мої питання.

Що скажете, отче директоре, про воду в озері?, — спитав я о. Якимишина.

— Вода, на жаль, була досить каламутна. Було багато різних «хрущиків», які спричиновали прищі, а це тому, що діти не обтиралися добре рушниками, тільки бігали мокрі по цілім подвір'ї.

А що скажете про факт, що це перший раз, від довшого часу, хлопці і дівчата були разом. Чи це не завдавало вам клопотів?

— Жадних клопотів. Дуже миле враження це робило, бо можна було краще забавитися; цікавіші зустрічі, ліпші гутірки, ліпше лекції проводилися, навіть концерт дуже гарно вдався, бо було з ким його влаштувати. Було більше «акторів», тож аматорський вечір був дуже вдатний цього року, може, найкращий за всі роки.

Адміністратором був о. Мирон Хомій ЧСВВ. Які його враження?

— Я задоволений, бо діти були задоволені. Апетит мали надзвичайний, так що ледве встигав їм постачати.

А що скажете про нову будівлю, що там ставить брат Павло?

— Це дуже гарна будівля. Брат Павло слушно задоволений. То буде найгарніший будинок у тій околиці, і вже на другий рік отці в ньому мешкають. Там буде гарне місце спокійно відпочити. Буде вода, можна буде скупатися і спокійно перебути вакаційний час. Теперішній будинок, побудований «тимчасово», відслужив своїх 20 років.

Викладачем на курсах був теж о. Ігнатій Головайчук ЧСВВ, новопризначений парох Борщева й вікарій монастирського дому.

— Що ви викладали, отче, на курсах?, спитав я.

— Святі Тайни і Божественну Літургію.

— Які ваші враження?

— Курси, здається мені, пройшли дуже гарно. Діти були задоволені. А коли воєя задоволені, тоді і ми, вчителі, почуваємося добре.

— Які маєте завваги на наступний рік?

— О, може, ми могли б трохи поділяти ті курси на чотири тижні, щоб легше могли навчати і пильнувати таку велику кількість дітвори.

Великою поміччю були п-во Драганюки, що неначе заступили батьків усім дітям.

Головні події тих двох тижнів — це відвідини Преосв. Ніла і спільна світлина, аматорський вечір і, на закінчення, останнього дня спільний концерт.

ПРЕОСВЯЩЕННИЙ НІЛ СЕРЕД ВИКЛАДАЧІВ ТА УЧАСНИКІВ ЛІТНІХ КУРСІВ

Входить до хати батько

МІЖ НАМИ КАЖУЧИ

У печі весело тріскотить вогонь. В кутку розкішний телевізор в розгарі своєї програми: зловлять жорстокого душогуба чи ні? Він сидить у каварні, поліція і поліційні шпики кругом питають — шукають, а той собі попиває і ні вусом не моргне.

В хаті перед телевізором всі напружені до краю, — мати, трос дорослих дітей, «цьотка», двоє сусідів і здоровий собайбо. Засіли по тапчанах, хто таки на підлозі — і з напруженням слідкують за кожним рухом на екрані телевізора. Єдиний собака — а щоб глянув своїм лінивим оком на екран. Куди там! Добре, що тепло і ніхто не докучає.

В такій напруженій атмосфері відчиняються двері і в хату входить господар: тато. Прийшов з праці.

— Добрий вечір вам усім, люди добрі — сказав віталь-ним тоном.

— Тссес — зашипіли діти.

— Та будь же тихо, тепер дуже важне, не перешкоджай — заворкотіла жінка.

Усі закам'яніло сиділи і пильно слідкували: зловлять чи не зловлять? Тато так і стояв в кутку і сумовитомлено дивився...

Один лише скопився з місця собака. З радости скочив своєму господареві аж на груди і лизнув його язиком в лице. Тато і пішов з ним до кухні з'їсти холодну вечерю.

* * *

Ще одна картина. Майже така сама. Родина при столі. Їдять. Старші хлопці їдять і притім пильно оглядають свої розмальовані газети з історійками. Два молодші збиткують: один одному хоче всипати «корнфлейксів» за обшивку, розлили молоко. Сердита мати сварить.

Входить батько. Теж з праці. У нашій картині — ані крихітки зміни. Наче, сказав би Гоголь, муха влетіла в хату. Ніхто не помітив, ніхто не привітав, не підсунув крісла до столу, ніхто не побіг помогти роздягнутися. Неначе нічого не сталося.

* * *

Говоримо про виховання. Дуже високе. Ідеальне, новітнє, національне, патріотичне. Забуваємо при тому про багато «дрібниць». Такою на першому місці є пошана до батька. До першого і найбільшого авторитету, що його дитині дав Господь. Цю пошану мають виховати батьки. Не для себе! Ні! Для дитини.

Модерні бешкетники на вулиці і в університетах не шанують жодного авторитету, бо не ізвичилися цього у першій школі — родині. (Не винен в цьому Ватикан, як деякі газети писали!).

Чи то так тяжко змалечку навчити дитину, коли батько прийде, привітати його, поцілувати, встати і віддати йому свое крісло чи фотель, помогти йому роздягнутися чи вдягнутись, принести йому капці, подати газету чи люльку, принести йому чай чи каву, спитати, чи може, ще чимсь йому допомогти? Чи то так важко?

Мати вчитиме, як шанувати батька, а батько, як шанувати матір. На цю велику справу пошани до батьків та авторитету складається багато дуже малих дрібниць, які сотні разів повторюються щодня. Від їх повторювання витворяться в дитини чудова та прикмета пошани до всякого авторитету.

Скажіть так самі, чи це так важко, чи треба високих шкіл? Треба хотіти і почати це робити в себе в родині негайно.

Канцук

ГУРТОВІ ДОСТАВЩ ДЛЯ

• Шпиталів • Інституцій
• Готелів • Кемп
• Мотелів • Парлорів краси

— ВСЬОГО —
БЛИЗНИ ® БЛЕНКЕТІВ
• Простирал • Бедеспредів
і інше.

J. H. HUNTER CO. LTD.
199 Water St. MU 4-5374
Vancouver 3, B.C.

BAYDALA Drug Stores

- Parkade (Cor. 103 St. & Jasper Ave.)
- Avord Arms (Avord Arms Bldg.)
- Northgate Professional Bldg. (12948 - 97 St.)

Specializing in Wigs — Radios — Prescriptions
"OPEN TILL MIDNIGHT ALWAYS"

АСЕКУРУЄМО

Авта, будинки, хатні речі бізнеси, від вогню, грабежі, особисту відповідальність (liabilities), моргеджові довги, рівнож асекурації: життєва хворобова, від випадку та шпитальна.

10% знижки
на будинки, хатні речі й особисту відповідальність (liabilities)

Cwikilewycz Insurance Agency
10960 - 75 Ave. Edmonton, Alberta
Tel.: 433-7629 — 424-0915

ВИНАЙМАЄМО
НОВУ ПАРАФІЯЛЬНУ ГАЛІЮ
на родинні і громадські імпрези

Приготовляємо весільні прийняття по приступних цінах.

Парафія св. Володимира в Калдер (Едмонтон)
12726 — 119 стріт. Телефон: 455-4906 або 454-1177

Пачки до Европи й Азії

Найстарша висилкова фірма на західну Канаду, яка висилає найкращої якости матеріяли англійської виробництва і готові речі всякого роду.

Також приймаємо речі, куплені в Канаді, за котрі мусимо брати всі оплати, що нам наложені.

Оплата за висилку пачки з Англії 11.75 дол. без різниці, чи пачка коштує 40.00 дол. чи 300.00 дол.

М. Лаврин

Overseas European Trading Co.
TEL.: 424-6860 10531 - 97 Street
EDMONTON 16, Alberta

Німецький ресторан у баварському стилі

Якщо хочете провести мило вечір при звуках добірної оркестри та з'їсти смачні німецькі страви, як віденський шницель, білі мюнхенські ковбаски, гарно присмаженого пструга чи струдель з яблук та інші того роду страви, відвідайте наш ресторан, який урядження в оригінальному мюнхенському стилі.

Поручаємо теж європейські горілки, вина та смачні німецькі пива.

Відкритий від понеділка до п'ятниці від год. 5-ої попол. до 1-ої в ночі. В суботи від год. 1-ої попол. до 1-ої ночі.

HOFBRÄUHAUS
Tel.: 422-1742
10209 - 97 St., EDMONTON

Дитячий садок II відділу ЛУКЖ парафії св. Йосафата

ПІЧНЕТЬСЯ З ВЕРЕСНЯ

в катедральній залі

Просять уже зголошувати дітей від 3 років і вище **п-і Л. Осташевській, телефон: 454-7071**

УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ
UKRAINIAN NEWS

Український католицький тижневик ◆ Виходить щочетверга в Едмонтоні ◆ Видає Спілка «Українські вісті» ◆ Річна передплата в Канаді: $5.00, поза Канадою: 6.00; зміна адреси: 15 центів.

Published every Thursday in Edmonton ◆ Member of the Canadian Weekly Newspapers Association ◆ Yearly subscription in Canada — $5.00, in other countries — $6.00.

Ukrainian News, 10967 - 97 Street, Edmonton 17, Alberta
Телефон 422-5708 Telephone
Second class mail registration number 1035.

ПЕРВОІЄРАРХ ГОВОРИТЬ ДО ПРАВОСЛАВНИХ БРАТІВ

В час недавнього перебування в Парижі Блаженніший Йосиф, верховний архиєпископ і кардинал, служив урочисту Літургію в славетному соборі Нотр Дам, зустрічався з церковними і державними достойниками, відвідав місцеву українську католицьку громаду. Була теж пресова конференція. Були привітання і гостина. Було все чи майже все, що й бувало деінде. Та найзворушливішою подією, як повідомляють з Парижу, були відвідини української православної громади.

Наш первоієрарх служив Панахиду над могилами Симона Петлюри і митрополита УАПЦеркви Полікарпа, поїхав до православної церкви св. Симона і православним братам у Парижі сказав слово.

Промовив до них так:

З усіх моїх відвідин у цьому місті видається мені найблагороднішим те, що ми з Владикою Володимиром зустрілися сьогодні сюди. Бо ми мусимо бути разом усі українці, неров'єднані; нам треба переступити історичні непорозуміння і не датися водити польським і московським інтригам, що вас роз'єднали! Прийшов час, щоб ми єзи зрозуміли, що маємо робити, а не слухати ворожих підшептів!

Коли я був запрошений 1968 року митрополитом Мстиславом до Банаф Бруку, то я щиро зрадів, що ми знаходили спільну мову, бо метою життя нас обох є об'єднання нашого народу.

Я нині ще під враженням відвідин пам'ятника Анни Ярославни, яка перша ав'язала Україну з Францією. Ми памало підкреслюємо її велику тутешню діяльність, як теж замало знаємо про те, що коли рішалася доля України після першої війни тут, у Версалі, то митрополит Шептицький приїхав сюди боронити нашу справу. Але поляки зуміємо стримувати його приїзд, і діяти митрополитові вже було запізно. Події пішли іншим шляхом, як ми бажали.

Але те, що ви тут живете, має велике значення. І хоч тяжко заробляєте на життя, то знайте, що в Україні багато важче жити. Тому здайте собі справу, що тут маєте змогу при кожній нагоді виступати в обороні України. України не можна збудувати за день — вона у руїнах; але все, що ви тут робите, до неї доходить.

Тут ми правили сьогодні Панахиду за великих синів України, відвідали могили героїв, які промовляють до нас. Вони впали за Україну, бо не могли донести того хреста, що впав на їхні плечі, тож ви підійміть його і несіть далі. Вічне життя будується життям на землі.

У Франції живемо вселюдськими ідеями волі, рівности і братерства, але не забуваймо, що майбутнє України йде з її славного героїчного минулого.

«У багатьох людей появилися сльози радости», пише очевидець події. Не для самого зворушення наводимо слово Блаженнішого Йосифа. Його заклик до зрозуміння потреби «переступити історичні непорозуміння» потрібний теж у нас, за океаном.

УКРАЇНА ТА ІЗРАЇЛЬ НА ОДНІЙ ЛІНІЇ

Даючи оцінку теперішнього політичного становища України й Ізраїлю, Соломон Гольдельман сказав, що «інтереси України та інтереси Ізраїлю лежать на одній лінії».

Гольдельман, який 1917 року був членом Центральної Ради від жидівської соціял-демократичної партії, а потім за Директорії — міністром українського уряду, живе в Ізраїлі, зберігаючи прихильність до України, країни свого походження.

Для багато кого в світі справжньою загадкою є цілковита зміна в ставленні Росії до Ізраїлю. Совєтський уряд п е р ш и й визнав державу Ізраїль, яка формально постала 15 травня 1948 р. Тепер совєтський уряд є першим, себто г о л о в н и м, противником Ізраїлю. Деякі совєтські дипломати, відповідаючи останнім часом на запити західних журналістів, кинули жартома відповідь, мовляв, арабів куди більше, ніж жидів. Але ця статистика була добре відома в Москві і в 1948 році, коли совєтський уряд негайно після проголошення Ізраїлю дав своє визнання і в ОН був головним оборонцем новоствореної держави.

Московські політики, прагнучи поширити свій вплив на середземноморський простір, бачили в Ізраїлі дуже зручне знаряддя в дуже сприятливу пору. Англійці вийшли з Палестини, а в Ізраїлі — «ліві» політичні переконання досить сильні. «Кремль — каже Гольдельман — не передбачив, що принципово антикомуністичний і прозахідний демократичний Ізраїль гірко розчарує Москву в таких плянах». Хрущов 1956 р. у розмові з делегацією французьких соціялістів так і сказав: «Ізраїль розчарував нас».

Якщо росіянам у новій ролі «оборонця» арабів удасться добитися успіху, якого вони не мали, підтримуючи Ізраїль, то це, на думку Гольдельмана, буде на шкоду також Україні. «Якби Москва справді досягла панування в середземноморському просторі, Україна втратить надію звільнитися з-під залізного чобота російської імперії. А це тому, що з поширенням цієї імперії на просторі середземноморського басейну, Україна буде остаточно відділена від Заходу, до якого вона природно належить. А приналежність України до Заходу має забезпечити її свободу. Таким чином, інтереси України та інтереси Ізраїлю лежать на одній лінії».

Насер, який збирався «загнати жидів у море», програв війну. Ізраїль зайняв значну арабську територію. Що робити далі? На думку Гольдельмана, треба «звільнитися від тих окупованих просторів», треба добитися мирного співжиття з арабськими сусідами, треба дати національну автономію арабам в Ізраїлі. УНРеспубліка дала була автономію своїм національним меншостям, теж жидівській. «Особисто сподіваюсь, що приклад України знайде також тут застосування і арабська меншість буде користуватися справжньою автономією в своєму національному житті», каже Гольдельман у статті, опублікованій у мюнхенському журналі «Український самостійник».

В Ізраїлі є багато жидів з України. Є вони теж на керівних постах. Хотілось би, щоб більше між ними було таких, що так оцінюють політичне становище, як С. Гольдельман, і бачать політичні пов'язання, які бачить він.

СВІДЧИТЬ ОЧЕВИДЕЦЬ ІВАН КОЛЯСКА

НЕДОЛЯ ПРОСТОЇ ЛЮДИНИ В ТЕНЕТАХ БЮРОКРАТІЇ

Т. Г. ЛИТВЯК

Стаття четверта

«Наслідком московської системи централізації та її похідної, всепроникаючої бюрократії є таке безладдя, така марнотрата, що їх людина зі Заходу не в стані уявити» — починає І. Коляска шостий розділ своєї небуденної праці «Два роки в совєтській Україні».

Куди б він не пішов — скрізь був брак найнеобхідніших товарів, всюди були черги.

Існує навіть дотеп на цю тему. Питає один другого:

— Що таке черга?

— Черга — це комуністичний підхід до прилавка, — відповідає другий.

Насправді в крамницях треба ставати в чергу звичайно двічі: перший раз, щоб вибрати товар і довідатись про його ціну; другий раз у чергу треба ставати перед касою.

Немало дивувала автора та обставина, що крамниці зачинялись під час обідньої перерви на цілу годину. Цю годину покупці стояли в черзі надворі, навіть у дуже холодну погоду.

ГОРОДИНА ГНИЗ

Вразила його ще більше відсутність у Києві садовини та городини, яка буйно росла по всій Україні. Пояснення тяжко стану він знайшов в одній московській газеті, яка інформувала своїх читачів, що 25 вересня прибуло до Москви 963 вагони з картоплею, городиною та садовиною. З цього 910 вагонів були розвантажені, а решта, 53, приключилися до цих 1500 неспорожнених вагонів, що лишилися з попередніх днів.

Яка ж доля судилася цій масі свіжої їжі, що окупант за безцінь забрав з України і тим повбавив її населення права користуватись наслідками своєї праці? Відповідь містилася в тій же статті: «На складі крамниці ім. Жовтня... лежить: 445 тонн яблук (це майже мільйон канадських фунтів — тгл), значна частина яких прибула ще в серпні; 50 тонн динь; 25 тонн помідорів та 80 тонн винограду. Вони уже декілька днів не розподіляються. Крамниця ім. Кірова тримає 220 тонн яблук і таку ж кількість кавунів, що прибули туди багато днів тому».

«Отже, — каже Коляска, — сільськогосподарський продукт для «робітників Москви» гнив у столиці СС-СР, в той час, коли робітники Києва, в чиїй республіці багато з того продукту росло, не могли купити свіжої садовини чи городини у своїх крамницях».

Дальше йде перелік того, що люди, які колись жили в імперії Ілліїв (обоє і Ленін, і Врежись Ілліч) так добре знають: 1500 тонн динь (це 3,300.000 фунтів) на Херсонщині зігнили на якійсь станції, там вони й погнили через брак транспорту; в Луганському при огляді 254 крамниць харчових продуктів виявлено, що 244 з них не мали картоплі, 59 — цибулі, 45 — помідорів і т.д. «І це все, — справедливо обурюється автор-комуніст з Канади, — під час врожаю, тобто в найкращу пору року для цих продуктів».

Саме про таку деморалізуючу безгосподарність і писав до комуністичних чиновників найбільшої в світі бюрократії поет-бунтар, покійний Василь Симоненко, у своєму прегіркому вірші „Некролог кукурудзяному качанові, що згнив на заготпунктині". В останніх двох рядках Симоненко каже байдужим до людської долі бюрократам: «...Ви убиваєте людські надії / Так само, як убили качана».

Звичайно, цілком в московсько-імперському бюрократичному стилі, незчисленні тонни зіпсованих, викинутих продуктів фігурують у всіх звітах «великих перемог комунізму», як тонни спожитих на радість та здоров'я людей продуктів «передового колхозного сільського господарства».

*

А ось іще один фрагмент із дніпропетровських будніх, поданий київською газетою. Водії приблизно сотні тягарових авт навантажених худобою, вівцями та свинями два дні чекають перед приймальними воріт. Вони ще не знають, чи їх вантаж приймуть. Рев худоби зливається з жалібним меканням овець та пронизливим верещінням свиней. У кожному авті з вівцями 2-3 вівці здохли від чекання. В шістьох автах з високоякісними відбірними свинями «26 здохли вчора і десять сьогодні», скаржиться водій, що привіз їх, репортерові столичної газети.

ВИСОКІ ЦІНИ

Бюрократична безвідповідальна неефективність приносить катастрофальні наслідки в життьовому рівні народу. «Ціни високі — заробітки низькі» — патетично стверджує Коляска. Підмітальниця вулиць дістає 40 рублів за місяць праці; пересічна плата робітника та службовця становить 90 руб., а середній заробіток колхозника — 30 копійок за день. (В основному це збігається з інформацією поданою А. Амальриком про плату в сибірському колхозі, куди він «недобровільно» потрапив на 2½ роки. Там виплачували по 30 копійок за робочий день в кінці місяця і 30, коли були гроші, в кінці року, плюс 1 кг збіжжя).

Чуєте, ви, московолюбні канадські адвокати звиродніло-червоного фашизму! 30 копійок дістає український колхозник за день праці!!! І що ж він може за них купити? Один кілограм масла коштує 3 руб. і 60 копійок, тобто за цілий день він заробляє менше 3 унцій масла. Звичайні черевики коштують у державних крамницях, а інших немає, 30-45 рублів, пальто 80-120 рублів.

Звичайно, ви, можете сказати, що колхозник не потребує їсти масла, бо товщ шкідливий для здоров'я, що він може ходити босий і без пальта, бож в Україні тепло.

Може, комусь із вас до голови (а ви все ж якусь голову мзєте) прийшла думка, чому якість роботи колхозника така низька і він часто не хоче робити? Ми вам підкажемо:

бо він задарма працює;

бо він часто голодний і виснажений;

бо його працю забирають без його згоди і вона часто гниє на заготпунктах рідної України, або в бездонних складах Москви, Ленінграду чи десь інде;

бо ні з його потребами, як матеріяльними, так і духовними, ні з його думкою чи надіями ніхто не рахується;

бо його людських інтересів на вершині насильницької влади ніхто не злютупає;

бо в ньому ось уже пів століття систематично вбивають честь і людську гідність.

На будівництві постійний брак то одного, то другого, то ще чогось іншого. Ось група дівчат-тинькарів у Львові на якомусь будівництві у грудні місяці. Вони товчуться вкулі, щоб погрітися, бо не можуть працювати. Збоку мертво стоїть бетономішалка. Одна з дівчат оповідає: «Зізвдчи так. Пів місяця ми працюємо, другу половину простоюємо. Якщо є вапно, то немає піску; коли є пісок — немає вапна. Або бетономішалка не працює».

Не промінув Коляска також ще однієї дуже болючої проблеми повсякденного життя в країні, що «щасливо вирішила всі свої соціяльні та національні проблеми». Це проблема мешкань. Масовий, багаторічний брак достатньої житлової площі раз-у-раз зростав і раз-у-раз погіршувався з часу захоплення влади московськими большевиками. Лише мінімальні, жебрацькі фонди виділялись на будування нових житлових будинків. Приватне будування на більшу скалю теж було неможливо через хронічний брак матеріялів: дерева усіх видів і гатунків, цвяхів, цементу, бляхи, черепиці, електричного устаткування, водяних чи каналізаційних труб і всього іншого.

Сотні тисяч людей жили в землянках, що тісно гуртувались одна до одної, з їх стін визирали зліпленні докупи глиною такі «будівельні» матеріяли, як старі черевики, бляшані банки, плящки і слоїки, кістки і т.д. Ці селища супроводжали всі великі будови і лишалися роками після їх скінчення. В Донбасі вони звалися «нахаловками», тобто вони творилися без дозволу влади — нахально, змосковська — самовладно. І хоч Коляска нічого про «нахаловки» не згадує, то нам здається, що вони ще й тепер не перевелися.

Проблема помешкань, свідчить Коляска, часто створює складні, деморалізуючі обставини, серед яких вміймані люди мають якось жити.

Ось деякі з них. Чоловік і жінка, формально розведені, далі живуть в одній кімнаті, бо ні він, ні вона не можуть дістати іншої. Одно або й обоє приводять до кімнати осіб іншої статті, і не лише на розмови.

Гуртожитки для неодружених теж переповнені; часто в них можна знайти одружених з дітьми в перемішку з самітними, в тій же кімнаті. Вічне, гнітюче чекання на окрему кімнату, що тягнеться роками...

Урядова преса та юрба партійних агітаторів і пропагандистів здіймають галас про успіхи вібито широко розгорнутого будівниц т в а. Проте і тут І. Коляска скептично коментує: «Спостерігаючи темпи будівництва та говорячи з людьми в СССР, я прийшов до висновку, що при цій швидкості будівництва, житлова проблема ніколи не буде розв'язана».

Також обмін помешкань в одному місті називає один інформатор «гіршим, ніж шлях на Голготу». Така операція, при сприятливих умовах, може тривати цілих два роки у виснажливій біганині по канцеляріях бюрократичного апарату.

«Безсумнівно, совєтський громадянин осідланий безнадійною бюрократією, цілковито неспроможною вирішити основні проблеми совєтського суспільства. Вона прогресивно висмоктує його енергію, вона нищить його нядії, вона забиває ініціятиву своїх громадян, помножуючи їх розлад аж до руїни» — закінчує автор свій розділ про нестерпний тягар бюрократичної безвідпо в і дальности.

З НОВИХ ВИДАНЬ

Актуальна праця про епіклезу

о. Степан Хабурський. Епіклеза. (Причинки до розв'язки питання епіклези. Порктон, видавництво «Голосу Спасителя», стор. 198.

Українська богословська література останнім часом у праці о. Степана Хабурського одержала поважний вклад у свою розбудову, бо від окремої праці «Спір про епіклезу» о. Г. Костельника (1928) досі нічого окремо в нас не появилося на цю тему.

Тема праці спеціальна, можна сказати, призначена більше для богословів, спеціялістів у питаннях розходжень між Сходом і Заходом. Книжка повинна знайтися в бібліотеці, в першу чергу, кожного священика, який хоче мати в цій справі доказовий матеріял і ясне світло на всю проблему. Шан. авторові належиться щире признання за те, що й серед неспрятливих обставин зібрав такий багатий матеріял та дав українським священикам в руки цінний підручник для повторення й відновлення колись завченого, а з часом призабутого знання про епіклезу, одного із головних «каменів спотикання» на шляху до порозуміння обох Церков. **о. Я. Федунік**

ДУХОВНІ ВПРАВИ

Священики української екзархії у Франції відбули чотириденні духовні вправи. Провідником був Василіянин о. Михайло Вавчик з Риму.

Духовні вправи були у вакаційній оселі в Маквілері з участю 11 осіб: єпископа Володимира Малайчука і десятьох його священиків.

ПОЧЕСНІ ДОКТОРИ

Три православні священики — оо. Петро Самець, Дмитро Стратійчук і Володимир Слюзар — одержали у вінніпезькій колегії ім. св. Андрія дипломи почесних докторів богословії.

Академічне торжество відбулося в час недавнього соборУ Української греко-православної Церкви.

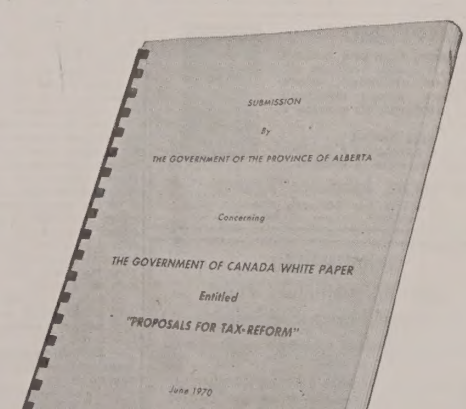

...першорядної ваги для всіх Албертських платників податків

Замовте собі безплатний примірник цієї брошури.

Для цього виповніть (англійськими буквами) цей купон та вишліть до

PROVINCIAL TREASURER
Room 305
Legislative Building
Edmonton 6, Alberta

Please send a complimentary copy of the Alberta submission concerning the Federal Government's White Paper on Tax Reform to:—

name: .....

address: .....

city or town: ..... prov. .....

ОДИНАДЦЯТА НЕДІЛЯ

30 серпня

ПЕРШИЙ ЛИСТ ДО КОРИНТЯН: зач. 141

Брати, ви печать мого апостольства в Господі.

Моя оборона перед тими, що мене осуджують, така: чи не маємо власти їсти і пити? Чи не маємо власти жінку-сестру водити, як інші апостоли, брати Господні і Кифа? Або один я, і Варнава не маємо власти цього робити?

Хто служить коли при війську на власний кошт? Хто садить винницю і не їсть її плоду? Хто пасе стадо і не їсть молока від стада? Чи як чоловік це говорю? Чи й Закон цього не каже? Бо написано в Законі Мойсеєвім: Не пов'язуй рота волові, як молотить. Чи про волів дбає Бог? Чи не говорить цілковито ради нас? Бо про нас написано: що в надії повинен орати, хто оре, а хто молотить, то в надії участи.

Коли ми сіяли вам духовне, чи велика річ, коли б ми ваше тілесне жали? Коли інші є учасниками власти над вами, чому радше не ми? Та ми не користали з тої власти, а все зносимо, щоб не ставляти якої перепони Євангелію Христовому.

СВЯТА ЄВАНГЕЛІЯ ВІД МАТЕЯ: зач. 77

Сказав Господь таку притчу:

Тим то царство небесне подібне до одного царя, що хотів розрахуватися зі своїми слугами. Коли ж почав обраховувати, привели перед нього одного, що був винен десять тисяч талантів. А що він не мав з чого віддати; звелів його пан продати його, і жінку його, і дітей, і все, що він мав і віддати. Тоді той слуга припав ниць перед ним і благав його, кажучи: „Господи, потерпи мені і все віддам тобі". І умилосердився пан над тим слугою, відпустив йому і простив йому довг.

Як же вийшов той слуга, зустрів одного зі своїх товаришів, що був йому винен сто динарів. Він ухопив його і душив, кажучи: „Віддай мені, що ти винен".

Припав йому до ніг товариш його, кажучи: „Потерпи мені й усе віддам тобі". Він же не хотів, а пішов і посадив його в темницю, поки віддасть довг.

Бачачи ж товариші його, що сталося, огірчились вельми, пішли та розказали своєму панові все.

Тоді пан призвав його і каже йому: „Слуго лукавий! Увесь довг я простив тобі, бо ти благав мене. Чи ж не слід було тобі змилуватися над твоїм товаришем, як я тебе помилував?" І прогнівився пан його і передав його мучителям, поки верне йому ввесь довг.

Так і Отець мій небесний учинить з вами, коли не простите кожен від серцень ваших своєму братові їх провин.

Німецький дослідник інформує

У Мюнхені вийшла з друку німецькою мовою книжка «Церква між Сходом і Заходом», в якій автор Й. Мадей, спеціяліст церковного права, дає огляд історії і теперішнього становища Української Католицької Церкви.

Книжка подає деякі статистичні дані, а теж список владик. Своєю працею автор хоче дати «свідоцтво героїйському і вірному народові, що виявив себе між сильними сусідами».

Публікація появилася в серії видань Українського вільного університету.

ШВАЙЦАРСЬКА ГВАРДІЯ ЗМЕНШУЄТЬСЯ

У літні місяці деякі швайцарські студенти виконують службу у ватиканській швайцарській гвардії, яка останнім часом зменшилася.

Ще десять років у гвардії було понад сто вояків, крім старшини та одного капелана. На початку цього року було 64 гвардисти, а тепер — тільки 45.

До гвардії — вона зветься Папська швайцарська гвардія — приймають тільки швайцарських католиків. Вони пильнують порядку у Ватикані, а в час різних виступів папи є його почесною сторожею.

Вояки швайцарської гвардії мають мальовничі уніформи, зроблені за шкіцом Мікель-Анджело Буонаротті. Гвардію засновано 1506 року за папи Юлія II. Той зібрав 150 швайцарських вояків, які виявили надзвичайну вірність. За папи Климента VII, в час т. зв. Сакко ді Рома (плюндрування Риму), більш як дві треті швайцарської гвардії загинули в боях.

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПОМІСНОЇ ЦЕРКВИ

Стаття третя, кінцева

1

На чому ми стоїмо тепер правно і морально як помісна Церква?

Ми стверділи, що історичні права, нинішня пособорна дійсність, Божа справедливість і чисто людські міркування правильної церковної організації виправдують наші змагання. Лише вимоги «високої» політики, некорисної для нас, заставляють куріяльну адміністрацію инструктати проти нашої концепції і статусу Української Церкви.

Не можемо на все це оглядатися. Українська Церква сьогодні є в стані відновлення своєї помісности та сталювання нової форми правління на патріяршому устрою. Хоч ми ще як мсмо патріярший устрій. До нашої помісної Церкви, очоленої верховним архиєпископом, стосуються ті самі прерогативи і в ній можуть діяти ті самі установи, що і в інших східних Церквах з уже встановленими давно патріярхіями.

Нэша Церква сьогодні діє від 1946 лише поза СССР. Тим часом лише тут можна здійснювати патріярший устрій. Тут живе і діє верховний архиєпископ Української Церкви. Всякі аргументи про «територію» верховного архиєпископа чи патріярха, яка мала б обмежуватися лише львівською архиєпархією, штучні й надумазі. Наша церковна територія є там, де є люди нашого українсько-візантійського обрядку. Така ж сама «територія» була в юрисдикції Східної конгрегації!

Де діє наша Церква в її одиницях: парафіях, екзархіях, епархіях і митрополіях, тим наша територія і туди сягає влада синоду та верховного архиєпископа. Якщо комусь не досить аргументів історичних, правних і логічних, тоді нехай переконає наше бажання, тверда воля і настанова, щоб саме так було.

В рямках нашої помісної Церкви в розселенні і в Україні мають дійти установи верховної архиєпископії та нзше помісне право, яке нічим на сьогодні не розходиться з постановами Вселенського Собору. Такі установи вже частково існують, а згодом і доповняться.

Маємо свого первоієрарха, Блаженнішого Йосифа з урядом верховного архиєпископа і титулом кардинала. Маємо архиєпископський синод — законодавчу владу нашої Церкви. Існує між'єпархіяльна літургічна комісія. Верховний архиєпископ заснував Український католицький університет і передав його до розпорядження синоду владик. Верховний архиєпископ здійснює свою владу, видаючи розпорядження, публікуючи «Благовісник», візитуючи вірних та видаючи постанови разом із синодом владик. Зокрема останній IV архиєпископський синод ухвалив низку важливих постанов, зобов'язуючих усі наші церковні одиниці в літургійних, душпастирських та організаційних справах.

При верховному архиєпископові мав би постати ще постійний синод, або Архиєпископська Рада, як адміністративний орган нашої Церкви. Верховний архиєпископ разом з цим синодом мали б право творити нові екзархії та призначати кандидатів на єпископів, що їх згодом підтверджує Святіший Отець. При верховній архиєпископії мала б постати також центральна духовна семінарія, потребу якої всі відчуваємо.

Взаємини між нашою верховною архиєпископією і Апостольським Престолом мали б відбуватися через спеціяльного представника при Апостольськім Престолі, який контактуватиметься з різними конгрегаціями, а нащкільки треба, і зі Східною конгрегацією.

Дотеперішня влада і юрисдикція Східної конгрегації над нашою Церквою повинна припинитися, і цей перехід мав би перейти в інтересі обох сторін гладко і нормально.

Це правничий і фактичний стан, який сьогодні нами здійснюється при опозиції чинників Східної конгрегації.

Без сумніву, що все це було б приспішене, якщо б Святіший Отець прихилився до прохання нашого архиєпископського синоду про підпищення нашого верховного архиєпископа до гідности патріярха. Тоді й різні формальні труднощі зникли б зі шляху до встановлення патріяршого устрою. Але повторюємо, вже тепер і ще до задоволення нашого прохання Апостольським Престолом, ми маємо право будувати свою помісність і радитися устроєм, властивим для патріярхії.

2

Яке ставлення наших православних до справи української католицької патріярхії та яка його роля в дальшому збліженню між цими нашими двома Церквами?

Ставлення православних братів до наших змагань за помісність і патріярхію було різне. Одні правильно вбачали в цьому посилення братньої української Церкви, і цьому сприяли. Інші мали застереження, боячися, що це відсуне в тінь Українську Православну Церкву. Зокрема насторужував декого підслухований нами титул Київсько-галицької патріярхії, мовляв, українські католики можуть хіба домагатися встановлення львівської патріярхії. Було в цих аргументаціях дещо з непорозуміння, а можливо, дехто і з-поміж католиків не ставив справу ясно. Православні брати почувалися вражені аргументом, мовляв, українська католицька патріярхія буде засобом приєднання їх до Католицької Церкви. Також вражали декого дечиї аргументи, що це мала б бути єдина патріярхія для всієї Української Церкви.

Почнімо з кінця. Справа ієрархічно-канонічного оформлення Української Католицької Церкви в певну структуру є насамперед справою українців-католиків. Ми бажаємо патріярхії, тому що ми є однією із помісних східних Церков в поєднанні з Апостольським Престолом і тому що такий устрій нам найбільше відповідає. Українські православні творять і будуть творити ієрархічну форму, яка найбільше відповідатиме потребам їхньої Церкви.

Ми бажаємо називати українську католицьку патріярхію Київсько-галицькою, бо цим нав'язуємо до старих митрополичих осередків, які були історичними центрами також для Української (Грецько-Католицької) Церкви. Усі східні патріярхати виводять свою назву від давніх владичих міст з апостольською традицією. Лише популярно вони носять назву національної чи обрядової патріярхії напр., мелхітська, вірменська, коптійська. Назвність Київсько-галицької католицької патріярхії не виключає встановлення такої ж православної патріярхії.

В багатьох патріярших столицях Сходу існують православні та католицькі східні патріярхії. Одне одному ніяк не перешкоджає; навпаки, підносить престиж обох Церков, а з національного чи державного погляду має поважне значення.

Українці-католики повинні підтримати та сприяти теперішньому рухові православних за повне ієрархічне об'єднання всіх українських православних Церков у діяспорі, за відновлення української автокефалії в батьківщині та за вивершення тієї Церкви також у традиційну патріяршу систему.

Справа поєднання чи встановлення близьких взаємин між собою та іншими патріярхіями, в тому і з Римським Престолом, є справою цих же самих Церков. Встановлення української католицької патріярхії нічого не перешкодить; воно потенційно може піднести також шанси і майбутню ролю українського православ'я.

3

Які наші пекучі завдання і потреби на найближчий час?

Як вже було сказано, патріярший устрій ми маємо, з патріярхії — ще ні. Про неї ми маємо побибатися і про її встановлення просити Святішого Отця. А перше, тобто патріярший устрій, маємо послідовно здійснювати у вже встановлених й існуючих рямках та установах.

Про це тепер найбільше йдеться. Всі ми — владики, духівництво й миряни — маємо заявляти і так діяти, що для нас нашою церковною владою є синод єпископів на чолі з верховним архиєпископом. У всіх справах зверталися саме до цього високого уряду, а не до кого іншого. Усі наші справи й болі нехай полагоджує українська, а не чужа церковна влада. Звертаймося усі до свого власного арбітра.

Прохаймо верховного архиєпископа і синод про встановлення додаткових архиєпископських центральних установ. Шляхом прецедентів здійснюймо й інші права синоду — створення екзархій, іменування єпископів. Наші чини повинні визнати владу синоду, а не настоювати на «екземпціях» з-під такої влади.

Завершім мирянську структуру в загальному маштабі, щоб таким чином стати твердою опорою для нашої верховної архиєпископії. Розбудуймо фінансову базу створенням патріяршого фонду для нашої Церкви, пам'ятаючи, що наша Церква буде самоутворювою, якщо увязежнить себе також фінансово. Це стосується не лише її центрального осередку, але й окремих одиниць. Бо, на жаль, сьогодні фінансову допомогу нашій Церкві трактується не як вияв милосердя («харітас»), а як адміністративну залежність і контролю.

Тому позбудьмося й цієї опіки, подякувавши за попередню допомогу. Наша громада сьогодні готова сама себе втримати й розбудувати. Будемо жити й працювати скромніше, але на власних ногах і з власних засобів. До цього ми повинні готуватися психологічно й організаційно, організуючи дію патріяршого фонду та фонду «Церква в потребі». Якщо виявимо незалежність у цьому, нас почнуть поважати і з нами тоді будуть рахуватися.

В парі з цим, ми не перестанемо прохати Святішого Отця як Вселенського Архиєрея і Батька всіх, щоб був нашим арбітром у труднощах з окремими урядами Римської курії, щоб прихильно завершив наші довгі змагання і благословив встановлення Київсько-галицької патріярхії для українців-католиків.

Владики, духівництво єпархіяльне й черниче, усе наше мирянство в цьому змаганні мають бути об'єднавими. Ми стоїмо міцно за нашими ієрархами, верховним архиєпископом і його синодом, бо вірімо, що вони нас поведуть по правильній дорозі і, як і ми, усі разом бажають добра і розквіту нашій Церкві.

«Єдність Церкви і народу», — як це висловив наш духовний батько Блаженніший Йосиф — має стати нашою програмою і дороговказом нзшого церковного і народного життя.

Миряни повинні далі самоорганізуватися, ставати діяльнішими в Церкві та в суспільному житті. Наша спільнота і наші Церкви сьогодні переживають хвилини великого відродження і самоусвідомлення своєї сили і можливостей. Це матиме значення на майбутні віки і для долі всього нзшого народу на материку та в розсіянні. Кожен з подвоєною енергією повинен працювати для спільного добра, для волі і долі християнської України, для розвитку і невіруючости нашого народу, для вічного і сучасного добра людей українського роду скрізь у світі.

Юліян НЕЛЕХ
Василь МАРКУС

Недостача віри — слабість наша

о. Іван ГРИНЬОХ

Сьогодні ми є свідками слабости християнського світу. Часто помічаємо знеохоту, брак довір'я до себе самих; сумніви розхитують нашу душевну рівновагу. Своєрідна байдужість, яка тут і там перетворюється в безнадію і зневіру, огортає людські християнські душі. І неодин з нас питає себе, де причина нашої слабости, слабости християн.

Немає сумніву, що відповіді на це складне питання можна шукати в різних причинах, які разом створюють такий стан. Але на одну з них вказує Христос Спаситель, бо й Він зустрівся з цим явищем у своїй праці, щоб приготовити своїх найближчих до великого післанництва йти і навчати всі народи.

Є у Євангелії дві картини, що вказують на глибоку причину нашої слабости.

В одній з цих картин — у св. Матея 14, 22-34 — змальована буря на морі. Вночі Христос збліжається до човна апостолів; апостолам здається, що це привид. Коли ж апостол Петро, щоб переконатися, чи це справді Господь, вийшов з човна і починає йти по хвилях розбурханого моря, перелякався і почав кликати: «Господи, спаси мене!», тоді Ісус Христос подає йому свою помічну руку і кличе: «Маловіре, чому ти зневірився?»

«Чому ти почав сумніватися — чому ти зневірився, маловіре?» Тут, у цих словах Христа, треба шукати відповіді на слабість християн. Зневіра, боязнь, малодушність, або, інакше, брак непохитної віри в Христа-Богоголовіка підкопують силу християнського світу.

Ще сильніше підкреслено цю істину в інший євангельській картині. Христові учні пробували уздоровити хвору молоду людину і не могли. Тоді Христос, сказавши привести хворого до себе, закликав: «Роде невірний і безглуздий... Доки ж терпітиму вас». Коли ж апостоли, після уздоровлення Христом хворого, винуються і ставлять Христові пряме питання, чому вони не могли уздоровити хворого, Христос дає їм чітку відповідь: «Через невіру вашу».

І щоб це міцніше підкреслити питання віри й невіри, Христос додає: «Коли б ви мали віру, як зерно гірчиці, і сказали горі цій: Перейди звідціля туди, і вона перейде; і ніщо не буде вам неможливе».

Отже, брак віри, невіра, — ці назлива причина, яка лежить в основі нашої слабости. Невіра, в значенні не запереченя Бога, а просто в значенні сумніву, недовір'я до Божої сили і могутности, які у висліді ведуть до недовір'я до себе самих — то лихо, яке робить християн немічними.

Віри, як зерно гірчиці, вимагає Христос від своїх учнів. Такої мінімальної віри Він вимагає і від нас. І тоді ніщо не буде нам неможливе. Все — тобто перемога над своїми власними немочами, перемога над гріхом, перемога над зовнішніми ворогами, перемога над світовим безбожництвом, якщо мова про ввесь християнський світ у відношенні до розпутаних противних стихій.

Теперішнє людство має в собі не тільки невіруючих людей; воно має також маловірів, людей хитких і слабких, що від найменшого вітру хитаються. Коли б хочемо встоятись у життєвих бурях, просім у Господа Бога хоч маленького зерна віри, хоч такого, як зерно гірчиці. Бо зі здорового зерна виросте велике здорове дерево.

Богослужения: серпень-вересень

Гр.-Юл.дні *Юліянський календар і григоріянський календар*

23 10 Н 10 по Сош. Лаврен. **14 по Сош.** Лупа мч.
24 11 П Євпла мч. Євтиха сщмч.
25 12 В Фотія мч. Возвр. м. Вартол. ап.
26 13 С Максима іспов. Адріяна мч.
27 14 Ч + Пер. м. Теод. Печ. Пімена прп.
28 15 П Успення Пр. Бог. Августина св.
29 16 С Перен. нерук. обр. **Успіхов. гол. Ів. Хрест.**

АЛБЕРТА

о. Д. Базюк
P.O. Box 10, High Prairie
23. — Ройс 10 рано; Ройкрафт 3 попол.
28. — Гофік 10 рано
30. — Рино 10 рано; Ройс 3:00.

о. Д. Гнат
P.O. Box 68, Glendon
Ph. 635-3741
23. — Боннивіл год. 10 рано
28. — Гленлон год. 10 рано — храм, спільний обід
30. — виїзд до Елк Пойнт на заступ.

о. Г. Гурко
P.O. Box 8, Radway
Ph. 736-3501
23. — Смокі Лейк
28. Успення Пресв. Богор. — Радвей (храм)
30. — Смокі Лейк

о. М. Гураль
11535 - 78 Ave., Edmonton
Ph.: 433-6572
23. — Менлі год. 9.30; Дрейтон Велі год. 12
28. Успення Пр. Б. — Карвел год. 9.30 Літія
30. — Черчіл год. 10

IMPERIAL MEMORIAL & STONE Company
10702 - 101 St., Edmonton

Найбільша в Едмонтоні й однинока робітня пам'ятників, від 1903 р. Великий вибір пам'ятників з граніту й мармуру до оглядання в нашій виставовій залі. Хрести всяких розмірів, покрита на гроби, плоскі таблиці на гроби з мармуру, граніту й бронзи. Напиши на пам'ятниках даром та дарова достава. Пишіть за фолдером "D". Замовляйте прямо в нас й дістанете 35% опусту від нормальної ціни.

6. вересня — Карвел 10 год.

о. Є. Дмитрук
Ph. 424-1472
11139 - 110 A Ave., Edmonton
23. — Ст. Майкел год. 10 р.
30. — Лемонт год. 10 р.
6. вересня — Деліф год. 10 р.
13. — Ст. Майкел год. 10 р.

о. Ол. Захарієвич
P.O.B. 215, Holden
Ph. 688-3535
23. — Голден год. 8.30; Коперник год. 10.30
30. — Голден год. 10.30 співана.

о. П. Іваньо
6036 - 105 B. St., Edmonton
Ph. 434-8579
23. — Скаро
30. — Ярослав

о. Б. Каричек
P.O. Box 391, Athabasca
Phone: 675-2593
23. — Просперіті 8.30; Атабаска 11
28. Успення — Атабаска 10 празник
30. — Бойл 10; Фрейс 12

о. Б. Лисак ЧСВВ
P.O.B. 58, Myrnam, Ph. 366-3890
11. — Ту Гилс год. 9; Новий Київ, 16. — Ту Гилс год. 9; Плей Лейк год. 10
23. — Ллойдмінстер 10.30
30. — Бовелон 9.30; Моркемб 10.30

о. П. Литвин
Two Hills, Alta
Ph. 657-2345
28. — Плейн Лейк год. 10
30. — Ту Гилс год. 9; Новий Київ год. 10
6. вересня — Ту Гилс год. 10
8. — Ту Гилс год. 9; Новий Київ год. 10
13. — Ту Гилс год. 9; Новий Київ год. 10
14. — Ту Гилс год. 9; Новий Київ год. 10

о. М. Мартинець

12204 - 113 Ave., Edmonton
23. — Кемрова 9; Равнд Гіл 11
30. — Кемрова 9; Гей Лейкс 11
6. вересня — Кемрова 9; Равнд Гіл 11
13. — Гей Лейкс 9; Равнд Гіл 11

о. П. Петрушин
Box 83, Redwater, Alta
Phone: 735-3932
23. — Редвотер год. 10.00
30. — Редвотер год. 10.00
6. вересня — Редвотер год. 10
8. Різд. М. Б. — Редвотер год. 9
13. — Редвотер год. 9; Федора 10.30
14. Воззв. Чесн. Хр. — Редвотер год. 9.00

о. К. Стангрет
P.O. Box 322, Vilna
Ph. 636-3543
23. — Вільна (від 17 - 23 серпня Сестри дають катехизму дітей цілої парафії у Вільна).
28. — Успення - Давнінг

о. Р. Стародуб
P.O. Box 227, Innisfree
Ph. 592-3804
23. — Інніскфрі 11 рейч
30. — Меннія
6. вересня — Леноф
13. — Інніскфрі-місто 10.30; Ренфурлі 9 рано

о. І. Черкавський
Ph. 948-3730
P.O. Box 141, Derwent
28. — Елтел Лейк 10.00 (празник)
30. — Елк Пойнт

САСКАЧЕВАН

о. Б. Бачинський
922 - 108 St., North Battleford
Ph. 445-2731
23. — Радісон
28. Успення — Норт Баттлфорд
30. — Медовлейк

о. М. Будз
P.O. Box 208, Vonda
Phone 47
23. — Гаврилюк 10
28. — Успення — Смате 9 - 10
30. — Вонда 10
6. вересня — Вонда 10 год.
13. — Смате 10 год.

о. В. Фляк
Box 161, Cudworth, Sask.
Phone: 256-3306
23. — Кадворт 9:00; Тшей 11:00
28. — Успення — Кадворт 9:00; Бруно 11:00
30. — Гамбодит 9:00; Кадворт 11:00

о. А. Хорунжий
P.O. Box 111, Aivena, Ph. 10
23. — Айвена-місто
28. — Айвена-фарми (храм)
30. — Айвена-місто
6. вересня — Ланіцці; Айвенафарми: архиєрейська візитація 5 год. попол.
13. — Айвена-місто 9 рано
13. — Бодінарі 11 рано

о. М. Шевчук
P.O.B. 36, Wakaw, Sask.
23. — Вакав 9 рано; Борщів 11 рано
28. Усп. МБ — Сокаль 10 рано
30. — Вакав 10 рано

УКРАЇНСЬКИЙ ПОХОРОННИЙ ЗАКЛАД

★

найнижча ціна
найкраща
обслуга

ЗВЕРТАЙТЕСЬ ДО НАС З ДОВІР'ЯМ

★

М. Пшеляк — управителі — М. Пасемко

PARK DALE FUNERAL HOME

ST. PAUL — PHONE 645-3902 — ELK POINT — RADWAY

Едмонтонський православний священик здобуває перемогу

Новим головою президії консисторії УГПЦеркви Канади є едмонтонський священик о. Дмитро Лучак.

Номінаційна комісія собору подала кандидатуру дотеперішнього голови президії консисторії митрофорного ієрея о. Ф. Керницького. Делегати собору додали ще двох кандидатів: о. А. Тетеренка й о. Д. Лучака. Цей останній у тасмному голосуванні здобув перемогу.

Крім нього, членами консисторії є ще вісім священиків і дев'ять мирян.

Членів консисторії вибирають на п'ять років.

Вісті з Саскатуну

Повідомлення з єпископської канцелярії:

23 серпня — година 10:00 ранку — Архиєрейська Служба Божа в Красні, Саск.
Година 5-та пополудні — Архиєрейський Молебень в Бенкенд, Саск.

30 серпня — година 10:00 ранку — Архиєрейська Служба Божа в Естеван, Саск.
Година 5-та пополудні — Архиєрейський Молебень в Бредвю, Саск.

6 вересня — година 10:00 ранку — Архиєрейська Служба Божа в Бруно, Саск.
Година 5-та пополудні — Архиєрейський Молебень в Альвена, Саск. (фарми)

В днях від 29-го червня до 3-го липня відбулися в Саскатуні реколекції отців душпастирів Саскатунської епархії, під проводом о. М. Нички ЧСВВ. Реколекції проходили в приміщеннях Інституту А. Шептицького. Під час рекол-кцій 1 липня, відбулася священична конференція. На конференції засновано раду пресвитерів Саскатунської епархії. До ради вибрано: о. прел. О. Пасічняка, о. д-ра М. Миколіва, о. Б. Бачинського, о. М. Пилипчука, о. Р. Лужного. Рада Пресвитерів розпічне свою діяльність з початком місяця вересня ц.р.

Запляновано в місяці вересні ц.р., відбути окружні з'їзди організацій БУК, ЛУКЖ, УКЮ Саскатунської епархії за таким порядком:

В Йорктоні — 13-го вересня,
в Ріджайні — 20-го вересня,
в Принс Альберт — 27-го вересня.

Подрібні інформації про повище подані з'їзди будуть своєчасно подані.

Мондер, Алберта

В п'яту річницю смерти бл. п. Теодозія Кручкевича, що помер трагічно 16 липня 1965 р.

П'ять років уже минуло, а шостий наздогнать, як наш любий син і тато до нас не приходить. Духом ми все сподівались ще краще зажити, а ти пішов передчасно в могилу спочити. Вкрилось наше серце болем, жалем і тугою, прийде пора і ми, сину, злучимось з тобою. Ходим сумно ми щоднини і тяжко заплачем, що вже тебе, любий сину, більше не побачим. Ти сам пішов у могилу навіки спочити, а нас лишив обох старих, без тебе мусим жити. Рівнож сумно твої діти тебе споминають, що, сироти, свого тата вже більше не мають. Ми думками все з тобою, в кожний час і всюди, нехай тобі, сину й тату, земля легкою буде.

З нагоди поминок родичі покійного передали 5.00 дол. на „Українські Вісті". За жертву щиро дякуємо, а покійному вічна пам'ять.

Родичі Михайло і К. Кручкевич, Мондер, Алберта

Похорон бл. п. Григорія Романова в Момарт, Саск.

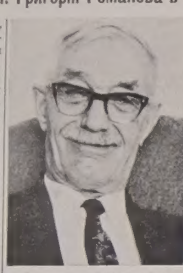

бл. п. Григорій Романів

У п'ятницю, 19-го червня, в наслідок нещасливого випадку, відійшов до вічности на 80-му році життя бл. п. Григорій (Франко) Романів з Момарт, Саск. Ще раном у день смерти, в повному здоров'ї, був у місцевій церкві на Службі Божій, де приступив до св. Тайн, а пополудні, після нещасливого випадку, дістав з рук свого пароха, о. Е. Тремблея ЧНІ, св. Олиномолання. Хоч важко повірити, щоб ця людина з завжди привітною та зичливою усмішкою так нагло перестала жити, то для родини та його численних приятелів остається бодай та потіха, що після правдиво християнського життя, покійного стрінув правдиво християнський кінець.

Покійний народився 17-го березня 1890 р. в селі Мужилові, яворівського повіту, в Зах. Україні. В 1897 р. вийхав малим хлопчиною зі своїми родичами, Андрієм та Марією, з дому Була, до Канади та поселився в околиці Кендіяк. В Україні покійний був ще замалим, щоб ходити до школи, а в Саскачеваві школи щойно організувалися, то покійний навчився рідної мови в письмі і слові вдома від свого батька. 21-го листопада 1909 р. одружився він з Марією Слабик у церкві св. Йосифа в Кендіяк. Було то 4 роки перед тим, поки виросла наша перша піонерська церква Зіслання Св. Духа в тій околиці на фармах між Кендіяк і Момарт, яку він помагав будувати та якої був вірним і діяльним членом аж до смерти.

Поборовши успішно перші піонерські труднощі, покійний зі своєю вірною подругою й помічницею Марією розвів своє родинне гніздечко 6 миль на схід від Момарт на фармі. Бог поблагословив його 11-ма дітьми, з чого 9 виросли на повнолітніх і загально поважаних громадян, а двоє хлопців померло, один у дитинстві, а другий на 16-му році життя. На схилі життя він з задоволенням числив усіх своїх нащадків, так що на день смерти він залишив 43 внуків та 41 правнуків. Всі вони, так діти, як внуки і правнуки залишились при своїй вірі, а то йде на його рахунок. Бо дійсно, покійний був людиною глибокої віри, християнських та громадських здорових засад. Часто приступав до св. Тайн, навіть на будні. Любив свою Церкву, любив наші культурні здобутки, так у пісні, як і в друкованому слові. Журився браком нашого священства і дуже бажав, щоб якщо вже не син, то бодай внук став священиком. Його бажання бодай на половину сповнене - один з його численних внуків покінчив уже 4 роки духовної семінарії і є надія, що якорптсі стане священиком. Можна також надіятися і на інших внуків, бо зі здорового дерева звичайно виходить і здоровий овоч. Дім покійного був широко відчинений для священиків. Там ніколи не довелось почути злого слова про них. Радо вітав також у свій хаті кожного, що приходив, для всіх мав погідну усмішку, ласкаве слово та щиру гостинність. Хоч часто підкреслював: „Й не маю грошей, але маю велику і добру родину", то в його кишені завжди знаходилось щось на добрі цілі. Чинив він добро, де тільки міг і фактично його останнє діло, в часі якого стрінув - нещадно смерть, було ділом помочі ближньому, бо повертався зі шпиталю, де завіз хвору людину. Заклик Шевченка: „І чужому научайтесь, свого не цурайтесь", він перетворив у свою життєву засаду: „Свою люби, а чуже шануй". Не дивниця, що всі ті добрі прикмети ума і зокрема серця з'єднали йому стільки сердець, не лише серед своїх, але й чужих. Люди вміють відрізнити правдиву чесноту від удавання.

В навечерня похорону в церкві Св. Духа о. К. Кухарек відправив Парастас та виголосив проповідь. Дякували оо. Е. Тремблей і Г. Миколів та п. І. Паньо. Церква була битком набита, ще й на дворі було багато. Після Парастасу Лицарі Колюмба з Момарт і Кендіяк прийшли організовано, під проводом свого капелана та відмовили спільно вервицю.

На самий похорон, що відбувався у вівторок, 23 червня, прибув Саскатунський Владика Преосв. Кир Андрей. Владиці сослужили оо. Е. Тремблей, І. Ворона, Р. Лужний та Г. Миколів, при чому останній виголосив проповідь по-українському, а о. Е. Тремблей по-англійському. Самий Владика говорив при кінці Служби Божої. В похороні взяло участь багато людей. Понад 100 осіб приступило до св. Причастя; 15 хвилин люди двома лавами проходили цілувати хрести в часі послідного цілування у Преосв. Кир Андрея та о. пароха Е. Тремблея; понад 300 долярів впливуло пожерти на Служби Божої. Побіч наших отців, що брали активну участь у похоронних відправах, були присутні дві священики латинського обряду; о. Л. Савуа з Момарт та о. Ф. Южинец з Кендіяк. Вони обидва дуже похвально висловилися про покійного в часі поминального прияття, яке родина, при співпраці жіноцтва з Кендіяк і Момарт, влаштувала в церковній залі зараз після похорону.

Похоронено покійного на парафіяльному кладовищі, зараз біля церкви Зіслання Св. Духа. Здається, що навіть погода була відповідна для гідного похорону, бо із чорних хмар упав дощ щойно тоді, як народ після похорону пішов на поминальний обід.

Поминальним обідом проводив Томко Романів, один зі синів покійного. Високо на сцені посаджено при столі Владику Кир Андрея, побіч нього 6 священиків, щоб брали участь в похороні та семінариста Леонарда Романова, внука покійного. За головним столом нижче сцени сиділа повдовіла дружина Марія та її діти (в хронологічному порядку): Розалія Грицак, Катерина Романів, Данило, Юлія Дженіс, Петро, Женя Качмарська, Володимир, Томко та Джойс Робертс. Промовцями були: Кир Андрей, оо. Тремблей, Савуа, Южинец та Миколів. Господар прийняття, вищезгаданий Томко, проводив гідно обідом з приводу смерти свого доброго батька й панував над своїм смутком поки сказав кінцеве „дякую" за так гідне вшанування покійного. Справді, на покійному сповнилось слова Христові: „Хто себе понижає, буде вивищений". Останніми словами покійного була просьба: „Не говоріть багато про мене": Господь подбав, щоб свого слугу доброго і вірного Григорія Романова вшанували нарівні з високими достойниками.

Діти покійного жертвують на „УВ", яких їх батько був читачем, 18 долярів. За жертву щира подяка, а тобі небіжчалуваний дорогий друже вічна нагорода.

О. Грамик

Вилна, Алберта

ПОХОРОН БЛ. П. ВАСИЛЯ МАЦЮРИ

бл. п. Василь Мацюра

В середу, 27 травня, раном, перестало битися серце бл. п. Василя Мацюри, що в тому часі, враз із своєю дружиною Маланкою, був у відвідинах у свойого сина Петра в містечку Гай Левел. Вістка про його несподівану смерть скоро дісталася до Вилна та до родини в Едмонтоні, й, неначе електрична струя, паралізувала кожного, хто її почув. Бо не вимагали, а на кільканадцять відпочинок поїхав бл. п. Василь з дружиною до сина Петра.

Негайно після серцевої атаки викликано телефоном поліцію, лікаря та римо-католицького священика, що ще уділяв покійному тайну олиповомазання. Лікар вже лише ствердив смерть. На вістку про неждану смерть батька, прилетіли зараз літаком сини Стефан та Іван з Вилна, а син Петро вернувся з Даллес, ЗДА. То була болюча стріча синів, зі сльозами в очах, над холодним тілом батька та опечаленою матір'ю. Та треба було заінтрісто похороном, що перебрав на себе син Петро. Слідуючого дня тіло покійного перевезено до похоронного закладу „Парк Меморіял" в Едмонтоні, який заінявся переведенням похорону.

Похоронні обряди розпочалися парастасом, що його в просторій шкільній авдиторії у Вилна відслужив в п'ятницю, 29 травня, вечером місцевий парох о. К. Стангрет в сослуженні місцевого римо-катол. пароха о. прелата Н. Кохана, при дуже великій участи людей, що їх ніяк не змогла б була вмістити місцева церква.

У відправі взяло участь понад 400 осіб. О. парох сказав коротку проповідь про призначення людини. Відтак усі приявні перейшли попри домовину з тілом покійника. Багатьом блестіли сльози жалю та співчуття в очах.

Заупокійну св. Літургію та похорон відслужив у тій же шкільній авдиторії в суботу, 30 травня, рівнож при великому числі учасників похорону. О. прелат Н. Кохан слухав сповідей. Вся родина покійного приступила до св. Тайн. На похороні були приявні також римо-католицькі священики: о. Джел з Гай Левел та о. Дермо з Вабаско і мейор з Гай Левел. Під час похоронних богослужб співали: п. Н. Яцишин і п. Р. Запісоцький.

В своєму прощальному слові о. парох згадав покійного Василя як ревного практикуючого християнина та зразкового мужа й батька родини. Був він дільним членом нашої громади в Стрию та Вилна та був членом церковних комітетів обох тих громад. Через якийсь час він очолював місцеву організацію купців та промисловців („чембер оф комерс") у Вилна. Позатим постійно цікавився всім місцевим суспільно-громадським життям.

Бл. п. Василь народився 3 квітня 1905 р. в селі Волєвин, сокальського повіту, в родині Петра і Марії Сироїд. До Канади приїхав з матір'ю 1913 р. до місцевости Стрий, де його батько фармував вже від 1908 р. Тут молодий Василь провів свої юні роки й навчився при батькові господарствти на канадський лад.

В 1929 р. він одружився з Маланкою Фарина, родом з Радванець, що приїхала до Канади рік передтим. Через кільканадцять років покійний Василь та його дружина фармували з батьками, а 1943 р. вони купили три фармі на Вилна, а відтак ще дві дальші й розпочали продавництво самостійну господарку. Твердою працею та запопадливістю вони розбудували свої фармі й скоро перестарилися на господарку модерними фармерськими машинами. Поруч господарства, вони рівнож плекали рясову худобу, а згодом завели й годівлю дробу. Вони доставляли дріб та яйця до кооперативи в Едмонтоні, що її членом був покійний Василь.

У веденні великої господарки допомагали покійному його сини, а зокрема син Іван, якому минулої осені покійний Василь передав ведення цілої господарки. Сам покійний Василь збудував для себе у Вилна новий дім, до якого перейшов жити з дружиною в осені минулого року. Він приготовлявся зажити заслуженим відпочинком. Та його не діждався. Мабуть напружена безперервна праця минулих років вичерпала його сили. Його серце слабло й давало себе чути. Він розумів те, але сподівався, що силою своєї волі поборе хворобу й вдержиться при житті. Та в нерівній боротьбі зі смертю він мусів піддатися й кидати цей світ.

Його несподівана смерть є не лиш невідвалуваною втратою для його рідні, але також для нашої парафіяльної громади та мешканців Вилна, серед яких він тішився загальною пошаною.

Його смерть оплакує дружина Маланка, чотири сини з дружинами: Петро й Олена, Володимир і Ширлі, Стефан і Дженет, Іван і Силвія та дві дочки з чоловіками: Марія і Дан Трежура, Слівавета та Михайло Галяс, 13 внуків, сестра Настя зі швагром Василем Давидовичем і їх родина та тітка Текля Королюк.

В суботу, 11 липня відбулися поминки по покійному Василеві. Того дня о. парох відслужив у церкві в Вилна св. Літургію і парастас. Прибл. 50 осіб, окрім членів родини, що вповні прибула на поминки, були учасниками заупокійної богослужби. Після Служби Божої відбувся поминальний обід у підвалі новозбудованого дому в Вилна.

З нагоди похорону дружина покійного передала 15.00 дол. на „Українські Вісті". За жертву дякуємо, а покійному Василеві нехай Господь дасть щасливу вічність.

К. С.

ПОДЯКА

Опечалена родина по втраті дорогого мужа, батька, діда та брата, складає сердечну подяку Всеч. о. пароху К. Стангретові за відслуження похоронних обрядів та поминки. Дякам п. Н. Яцишинові і п. Р. Запісоцькому за спів під час похорону. Нашим приятелям дякуємо за жертви на Служби Божі та за квіти на могилу. Щиро дякуємо нашим парафіянкам та приятелькам, що допомогли нам приготовити поминальний обід. А всім учасникам похорону та поминок дякуємо за віддання послідної прислуги покійному та за молитви за сулокій його душі. Нехай Милостивий Господь нагородить усім сторицею, а покійного прийме до Свого царства.

Дружина, сини, дочки, зяті, невістки та внуки

ВЕЛИКА УКРАЇНСЬКА АПТЕКА
MARKET DRUGS LTD.
через дорогу від міського ринку (маркету)
10203 - 97 вул., Едмонтон, Алберта
Борис А. Фербей і п-і Леся Івасюк
Найбільший склад ветеринарних ліків в Едмонтоні
Найбільший склад дріжджів та всіх додатків до виробу домашнього вина.

УКРАЇНСЬКЕ ВИСИЛКОВЕ БЮРО
ВИСИЛАЄ РІЗНОРОДНІ ПОСИЛКИ ДО СССР ВАГОЮ ДО 44 ФУНТІВ, МАЄМО НА СКЛАДІ:
хустки, светри, матеряли на убрання, суконки, шкіру на чоботи, черевики, подвійну всипу на перини.
ВИСИЛАЄМО ГРОШІ БЕЗ ЖОДНОЇ ОПЛАТИ, ДОЛЯРОВІ СЕРТИФІКАТИ ЗДА
Приймаємо замовлення на мешкання — повна гарантія.
Про дальші інформації прошу писати до:
KOSMOS EXPORT - IMPORT
П. Остапчук - керівник
332 Fillmore Avenue
Buffalo, N.Y. 14206
Ph.: 856-2674

МОЇ КАНАДСЬКІ ШЛЯХИ

ПОКИДАЮ РІДНЕ СЕЛО

Василь ГАВРИШ

То був день 10 березня 1911 р. Того дня я покидав своє рідне село, де я провів свої дитячі та частину молодечих років. Мені було тоді якраз 17 років. Перед мною стелилася дорога до незнаної, далекої Канади, про яку мені вже троха й розказували. Але ясного образу тої далекої країни я таки не мав.

Із села я не виїздив до Канади одинокий. Зі мною їхали ще: Іван Джага, Павло Томків та Микола Попіль. До поїзду ми мали всідатн в Білобожниці. На станції зібралася родина тих, що виїздили. Мене відпроваджував брат Стефан з братовою та сестра Анна, що була одружена за Іваном Сеньковим з Білобожниці. Ті, що залишалися вдома, більше плакали, як ті, що їхали. Ми мабуть більше вже думали про нашу подорож та про нову країну. Мій брат Стефан поплакував злегка. А моя сестра Анна таки дуже плакала. Я мав сльози в очах, бо покидав рідне село, але якось не дуже мені було жаль його кидати, бо я вже передтим рішився їхати й не міг діждатися тої днини, щоб пуститися в дорогу. А мої сльози котилися мабуть тому, що другі плакали.

Моя сестра Анна дала мені на дорогу 25 "ринських" (50 австрійських корон). То були на той час досить великі гроші. Моя братова принесла мені на дорогу харчі: два тузини зварених на твердо яєць, солоного сала, бохонець житнього хліба, один калач та дві головки часнику. Я те все забрав й пішов з другими до вагона поїзду, що над'їхав з Чорткова. Поїзд свиснув і ми рушили в далеку дорогу. Наш поїзд задержався на найближчій залізничній станції в Джурині. Тут вийшла мене прощати моя старша сестра Марія, замужна за Стефаном Маланюком. Вона дала мені на дорогу 10 ринських та харчі: два тузини на твердо зварених яєць, один бохонець пшеничного хліба та одну ковбасу. Я скоро попрощався з нею й пішов до вагона. Вагони нашого поїзду бу-

(продовження на 7 стор.)

ПОГЛЯНЬТЕ НА ВАШУ АДРЕСУ...

Поруч Вашої адреси подана дата, поки заплачена Ваша газета. Якщо передплата вже вийшла, просимо Вас відновити її.

Обов'язуючі тепер приписи міністерства пошти уважають за передплатників часопису лише тих, що мають заплачену передплату на цей рік.

За передплатників, яких передплата не відновлена на цей рік, наше видавництво, крім теперішньої дуже високої оплати, мусить ще доплачувати додатково. Газети для тих наших читачів, треба пакувати й висилати окремо, що завдає нам додаткової праці.

Тому просимо наших Шановних Передплатників, що залягають з передплатою, вирівняти її негайно та не спричиняти нам зайвих коштів та праці.

Дякуємо заздалегідь за зрозуміння в цій справі.

ВИДАВНИЦТВО «УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ»

Літом низькі ціни за переліт з ЕВРОПИ до КАНАДИ

"СІ-ПІ-ЕР" допоможе вам спровадити вашу родину на відвідини

Не відкладайте нагоди, щоб ваша родина та приятелі побачили вашу нову батьківщину і ваш дім. Цього літа — на це пора — з уваги на зниженку цін за переліт, а саме за низькі прогулькові переїзди економічною клясою та низькі ціни за поїздку «відкрирати Америку», коли можна легко побачити більше у новому світі.

«СІ-ПІ-ЕР» може для вас полагодити висилку гарного дарунку вашим батькам чи рідним у формі заплаченого квитка подорожі. Ці квитки можна сплачувати догідними ратами.

Зверніться до вашого агента подорожів або найближчого бюра «Сі-Пі-Ер».

Подорож літаками «Сі-Пі-Ер» — то справа на ввесь світ.

CP Air

ОДИН З МАЛЕНЬКИХ КРУГІВ ВЕЛИКОЇ ПОДІЇ

о. Володимир Тарнавський: «Незабутні українські дні в Римі». 80 сторін. Вид-во „Кобзар", Едмонтон, 1970 р.

Юрій Клиновий

о. Володимир Тарнавський

Коли 9-го лютого 1963 р. приїхав з СРСР до Риму митрополит Йосиф Сліпий, його ніким неждана поява у вічному місті стала першорядною світовою подією. Потрясене нею людство, мільйони його, зрозуміло, що ця його очах, тільки в надалеко більшому маштабі повторилася біблійна історія пророка Данила, що із печери львів вийшов цілий, непошкоджений. Правда, наш митрополит не вийшов не пошкоджений, — тварини часто милосердніші, ніж люди, — його тіло було поцмакуване побоями, покрите рубцями і шрамами, проте його дух, і це було важною частиною великого чуда, залишився цілий, ненадломаний, що могутніший, ніж раніше, бо скупаний у нелюдських терпіннях, осяяний ласками страждань, які сам Господь допоміг йому перенести. Так перед людством, у цілій своїй величі і красі, став митрополит — Ісповідник Йосиф Сліпий. І стоїть і досі, правда, вже не митрополитом, але Верховний Архиєпископ, Кардинал, живий символ і сумління свого побитого долею народу!

Немає сумніву, що значення цієї події незмірне, незмірне для української еміграції без уваги на її релігійну приналежність, незмірне теж для українського народу в Україні. Щось, ніби величезна скеля, зірвалося з найвищої гори і впало у світове озеро, а водяні круги від нього несуться все ширшими і ширшими кругами.

Один з таких водяних кругів якомога події були українські дні в Римі, 27, 28 і 29 вересня 1969 р., одним з маленьких кругів цієї події є 80-сторінкова книжечка о. Володимира Тарнавського п.з. «Незабутні українські дні в Римі», пригарно видана на блискучому доброму папері, з багатьома ілюстраціями і гарною обкладинкою мистця Вадима Доброліжа, що саме появилася накладом В-ва „Кобзар". Її автор — один з найкращих українських проповідників на еміграції, один з великих українських священиків - патріотів, парох церкви св. Юрія Переможця в Едмонтоні, коли не найкращої своїм фізичним виглядом, то напевне одної з наймогутніших твердинь наших національних і церковних традицій.

Вступ до книжки о. Тарнавського написав о. д-р Іван Гриньох, видатний український священик-філософ. Тому до його оцінки подій, описуваних автором, і до його оцінки самої книжки зовсім нелегко додати щонебудь нового чи цікавого. Нам здається, що вона не тільки книжка любови, як це підкреслює о. д-р Гриньох, вона теж книжка двох інших супровід н и х чеснот, віри і надії. Бо й справді о. Тарнавський не тільки безмежно відданий великим ідеалам своєї Церкви і свого народу, складаючи їм усю любов свого багатого серця, він безмежно вірить у них і, що йде впарі, плекає непохитну надію, що вони, ті ідеали, затріюмфують. Тому сторінки його книжки по-берети повні віри, надії, любови, любови в першу чергу до свого Первоієрарха, Ісповідника віри Йосифа Сліпого. З цього погляду дуже характерне закінчення його книжки:

„Була саме за 10 минут двадцята година. Вселенський Архиєрей мав удлити привітним на площі св. Петра многотисячним масам народу благословення. Ми теж взяли в ньому участь. То було благословення Христового Намісника на землі. Ми доцінювали хвилину. Але в нашому серці **сильнішими** (підкреслення мос — Ю.К.) були почування, які полишили по собі щойно відбуті відвідини у Первоієрарха Йосифа — ісповідника Христової віри. Він ділом доказав свою любов до Бога. Ми молилися, щоб Господь у нагороду дав йому щасл добувати рідний Єрусалим".

Тематично книжечка о. В. Тарнавського розповідає про події, що сталися в Римі пам'яткових вересневих днів минулого року, отже посвячення новозбудованого собору св. Софії, візиту в ній Папи Павла VI і, чи не найважніщу з них, хоч назвірх найменш ефектовну, собор українських владик під проводом Верховного Архиепископа, що опрацював і прийняв конституцію патріяршого устрою Української Католиць к о ї Церкви. Всі ці події, хоч яке велике їх значення, можна сьогодні, з деякої перспективи, окреслити як одну з важливих, проте, на жаль, не вирішальних битв, за світове громадянство нашої Церкви, за її патріярший устрій.

Додати ще можна, що досягнення цієї історичної мети зв'язане з одною людиною, з Верховним Архиепископом, що користується світовим авторитетом. Коли ж йому не вдасться стати патріярхом нашої Церкви, ледве чи кому з його наступників таке завдання буде під силу. Все таки з усією силою треба вірити в здійснення цієї мети, більше, треба боротися за неї всіми доступними засобами. І саме тут, у боротьбі за патріярхат, книжка о. Володимира Тарнавського, без сумніву, зіграє свою позитивну ролю.

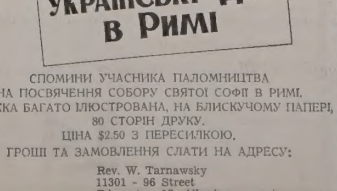

о. Володимир ТАРНАВСЬКИЙ

НЕЗАБУТНІ УКРАЇНСЬКІ ДНІ В РИМІ

СПОМИНИ УЧАСНИКА ПАЛОМНИЦТВА
НА ПОСВЯЧЕННЯ СОБОРУ СВЯТОЇ СОФІЇ В РИМІ.
КНИЖКА БАГАТО ІЛЮСТРОВАНА, НА БЛИСКУЧОМУ ПАПЕРІ,
80 СТОРІН ДРУКУ.
ЦІНА $2.50 З ПЕРЕСИЛКОЮ.
ГРОШІ ТА ЗАМОВЛЕННЯ СЛАТИ НА АДРЕСУ:

Rev. W. Tarnawsky
11301 - 96 Street
Edmonton 18, Alberta
Canada.

Вечір української пісні й танку у Ванкувері, Бр. К.

Неділя, 21 червня ц.р., залишиться пам'ятним днем не лише для парафіян церкви Покрова Пресв. Богородиці в Ванкувері, але й для цілої української ванкуверської громади. Широковідомий хор, під орудою п. Василя Шмігля, що кожної неділі звеличує сл. Літургію в церкві Покрови Пресв. Богородиці прекрасним співом, вписав нову гарну сторінку в історію свого кільканадцятьрічного існування. А саме хор влаштував вищезгадану неділі вечір української пісні й танку виключно для української публіки. Вдатний виступ хору треба приписати талановій та невсипущій праці його диригента В. Шмігля, видатний допомозі досвідченого диригента о. Б. Слободи ЧСВВ та дильним молодим співакам-членам хору.

Численна (понад 500 осіб) українська публіка насолоджувалася виступами хору та довготривалими оплесками висловлювала своє щире, заслужене признання хорові та його диригентові.

Програма вечора складалася з трьох частин: історичних та народних пісень та картини з дозвілля українського села „Ватра". Всі три концертові частини перепліталися українськими народними танками у виконанні рідношкільної дітвори та парафіяльного УКЮ. Програма вечора була дуже оригінальна й жива. Чарівний спів пісень та танки перенесли учасників концерту уявою на давню Україну, де народна творчість вичарувала оті неперевершені народні пісні та танки. Голос християнської України відчувалося в пісальні „Бджей мій муж" — А. Гнатишина та канті „Божія Матер сіяет" М. Гайворонського. Пісні „Дума про Нечая" О. Кошиця та „Стає хмара" К. Стецепка поставили перед очі слухачів легендарну у виконанні мужеського хору постать з історії давньої України, що її оспівували колись кобзарі при звуках народнього інструменту-кобзи. З черги мішаний хор, при фортепіяновому супроводі молодого З. Андрійшина відспівав пісні „Бондарівна" М. Лисенка і „Коваль" М. Гайворонського, що зібрали гучні оплески публіки. Та оплески скоро затихли, як молоді дівчата заспівали своїми милозвучними голосами народню пісню „У Гаєнку", що вивела слухачів у вишневий садок на Україні. В багатьох слухачів на очах зарясніли сльози зворушення, що було найкращим признанням хористам, якими диригував о. Б. Слобода ЧСВВ.

В другій частині концерту хористи, привітані щирими оплесками, відспівали, під орудою о. Б. Слободи ЧСВВ, лемківську пісню „Тече вода каламута", що напочатку зворушила серця прихильних на залі лемків, а як кінці („ти бігала так за Яником, як я тепер за Іваником") пірвала всю публику, що захопленно плескала в долоні. Певно, що неодно заспане українське серце збудилося від слів тої пісні. Здається, що того роду пісні варто брати до програми концертів, бо вони, як ніщо інше, порушують найглибші почування слухачів.

Після того чоловічий хор відспівав пісню „І шумить і гуде", а мішаний хор в'язанку Ф. Колеси „Понад тими горонькими" та Гр. Давидовського „Стелися, барвінку, що й зазвичили другу частину концерту.

В третій частині програми, на сцені, що представляла український гай, засіяли свободно хлопці й дівчата, як колись на дозвіллі в Україні. Ними диригував непомітно збоку п. В. Шмігель. Програма зачалася піснею „У гаю", яка внесла на залю безжурний, радісний настрій, що кожись зневеселяв душу українських дівчат та хлопців, які сходилися співати пісень. Серед того безжурного настрою хтось клинув: „А тепер повстанської!" Тоді заспівали „Вже вечір вечорієї", а після того дівчата зачали „Ой, дівчино, шумить гай", а хлопці неначе наперекір почали співати „Гречаники". Під звуки пісні чотирьох молодих хлопців почали танцювати „Гопака", чим увели глядачів у дуже бадьорий настрій. На решту третьої частини програми склалися ще три пісні: „Де згода в родині", „Чорен хитається" та „І по той бік гора". Закінчено той наскрізь вдатний та дуже милий концерт національним гимном.

До великого успіху цього вечора причинилися безперечно наші хористи та наші диригенти, зокрема о. Б. Слобода ЧСВВ, що вклали дуже багато труду та часу в підготовку цього вечора. Треба підкреслити, що програма була укладена дуже добайливо й оригінально та дійсно вдоволила ванкуверських українців, які бачили на сцені й чули вже неодин хор. Й тут велика заслуга о. Боніфатія, який причинився дуже багато до укладення програми. Не можна не поминути мовчанкою й наших адміністраторів хору: Е. Білого, В. Мельника та І. Стасюка, які досконало вже вязалися із своїх завдань. Дуже велику вдячність винні ми, парафіяни церкви Покрова Пресв. Богородиці, нашій молоді за виведення танків та звте, що допомагає вчити танків і наших найменших. Зокрема віддано працюють у тій ділянці: М. Прибиш, І. Моцик, К. Кітура, П. Хомницька, О. Стефанишин та молода музикантка Ш. Головата. Нашому парафіяльному УКЮ, що має 25 членів, ми вдячні за те, що включилися в члени хору й підсилили його своїми голосами. Честь і подяка вам, молоді співаки й танцюристи, за плекання української пісні й танку. Хай вам Бог помагає у нашій дальшій праці. А обом нашим диригентам: о. Боніфатієві та п. В. Шміглеві, замість подяки та признання, хіба повторю слова М. Вереса: „Несіть далі цей скарб, щоб внести в вжур світань, як май похожих, до брам столиці, до мети, і хай Всевишний вам поможе!"

Никер

ПАРАФІЯЛЬНІ ТАНЦЮРИСТКИ
Фото: Іван Чижик

ЧАСТИНА ХОРУ ПАРАФІЇ ПОКРОВА ПРЕСВ. БОГОРОДИЦІ В Ванкувері. (Всіх членів 60).

МОЇ КАНАДСЬКІ ШЛЯХИ

(продовження з 6 стор.)

ли бідненькі. Не мали ні крісел, ні порядних лавок. Мали дошки попід стіни. Ми сіли три на одну дошку й так їхали. По дорозі досідали ще люди так, що скоро не стало й місця на дошках і дехто мусів стояти, держачися шнурка, щоб не впасти.

У Львові нам казали пересісти до іншого поїзду, що мав нас завезти до Бельгії. Той поїзд був уже краций. У вагонах було порядні лавки, на яких сиділо по 4 особи. Тим поїздом ми доїхали до Відня. Тут нам знову казали пересідати до іншого поїзду, який нас завіз через Швайцарію та Францію до Бельгії, до міста Антверпен. Моя подорож з Білобожниці до Антверпен тривала повних п'ять днів.

НЕМИЛА ПРИГОДА В ДОРОЗІ

В дорозі мені найбільше давалася взнаки недостача води. Води в поїзді не було. А, як була, то я не знав, де. А запитатися стидався. Я ж ніколи в такій далекій дорозі не був і чувся якось троха несвойо. Через те старався нікому не докучати, нікого про нічо не питатися, хіба про назву станції, або що.

Як ми приїхали до Львова, я зараз вибіг на станцію й знайшов водотяг і напився відразу дві добрі скляки води. Як ми пустилися в дальшу дорогу зі Львова, я зголоднів і з'їв напереді ковбасу, а відтак забрався до сала та яець. То все був сухий харч, по якому мені дуже хотілося пити. А тут не знати, де шукати за водою. У Відні якось не було як шукати води. аж в місті Люцерн у Швайцарії продавали воду по два центи за скляпку, то я там знову купив дві скляпки води. Врешті, по п'яти днях, ми приїхали до Антверпен у-Бельгії.

Нас запровадили до великого еміграційного готелю. Але я чувся щось не добре, бо я цілу дорогу їв і то добре, а мій жолудок не працював нормально. Я не знав, що в вагоні була вбиральня, бо ніколи в дорозі не був. А питатися мені було стидно. То все відбилося тепер у Бельгії на мому жолудкові. Я сказав те своїму односельчанинові Томкові й він запровадив мене до медсестри, що була в еміграційному готелі. Вона говорила досить добре по польськи й розпитала мене, що мені бракує. Я їй розказав, а вона дала головою похитала. Дала мені лікарство й мій жолудок скоро унормувався. Після того вона держала мене три дні на дієті.

Першого дня я пив лиш гарячу воду, аж над вечір дала мені ряжу з молоком. Другого дня рано я дістав якісь пляшки й молоко і так було через два дні. Після двох днів я прийшов у повні до себе. На відході вона мені сказала, щоб я уважав на себе, бо я ще дуже молодий, піде не бував, багато речей не знаю, а питатися не хочу, чи стидаюся й через те легко можу попасти в біду. От і тепер від я-ць, зварених на твердо та сухого м'яса й сала мій жолудок не працював нормально й я міг був легко дістати запалення кишок, або й запалення жолудка. Добре, що все закінчилося гаразд. Але на будуче я повинен уважати. Медсестра порадила мені на кораблі через два дні нічого не їсти, бо можу дістати морську хворобу й буду бідувати всю дорогу. Після двох днів мій жолудок привикне до коливання корабля й тоді вже можна буде їсти все. Я послухав доброї поради медсестри й того не жалував. Багато подорожих, що їхали на тому кораблі, всю дорогу хворіли, а я був зовсім здоровий. Я й досьогодні вдячний тій медсестрі за її пораду, яка мені придалася в дорозі.

НАШ КОРОВ'ЯЧО — ПАСАЖИРСЬКИЙ КОРАБЕЛЬ

Як я вже згадував, в Антверпен ми жили у великому еміграційному готелі й ждали на корабель до Канади. Наш корабель уже був в порті в Антверпен, але він ще вивантажував худобу. Бо той корабель привозив в Канади до Антверпен худобу, а з Антверпен забирав до Канади емігрантів. Корабель не мав пяких кабін, лише одну величезну залю від стіни до стіни. В тій залі стояла худоба.

Після вивантаження худоби, що залю чистили та мили, відтак між стінами чіп-

(закінчення на 8 стор.)

Українські Похоронні Заведення в Альберті

В годині смутку по втраті дорогої особи в родині, приятеля чи знайомого, звертайтесь за сумлінною і ввічливою обслугою в похороненню, бальзамованню і в закупленню домовини та нагробних хрестів до:

Park Memorial Funeral Directors
8749 - 111 Ave., Phone: 422-2331 & 424-1633, Edmonton

Відділи в таких містах Альберти:
Vegreville, Phone 2011 — Lamont, Phone 53 — Smoky Lake
Myrnam — Vilna — Mayerthorpe — Wildwood
В. М. СМОЛИК, управитель

Направа авт і троків — Перевірка моторів
Продаж високоякісної газоліни та оливи до авт.

Artic Service Station Ltd.
12608 Fort Road Edmonton, Alta. Ph. 476-2212
Власник і керівник: Марія Страшок

МІСЦЕВІ ТА ЗАМІСЦЕВІ ПЕРЕВОЗИ.
Перевози за контрактом — комерційні ціни.

Jim's Express & Transfer Ltd.
Phone: 422-6669.

JACK STRONG PHARMACY
& CAMERA SHOP
10402 - 82 Ave. — Edmonton, Alta — Ph.: 439-2844
Відкрита щодня від год. 9-ої ранку до год. 9:30 ночі
В неділі і свята від год. 11-ої ранку до год. 9-ої ночі

МОЇ КАНАДСЬКІ ШЛЯХИ

(закінчення з 7 стор.)

ляли сильні ланцюги, на них клали дротяні сітки й матераци, давали по одному ковдрі й одній подушці й емігрантські ліжка були готові. Я приглядався більшості, як той корабель для нас пристосовлюють й то мені не дуже подобалося, але що ж я міг зробити?

За два дні, після нашого приїзду, корабель від'їхав. Але поїхав без мене. Ним поїхали мої одностельчане, а я залишився, бо був ще не зовсім здоровий. Мені казали ждати на черговий корабель. Троха шкода було мені, що мої товариші подорожі мене залишили, але я потішав себе, що я може попаду на кращий корабель, може навіть на чисто пасажирський.

Та мої сподівання не сповнилися. За десять днів приїхав другий корабель "Монтезума", але він також привіз із Канади худобу й мав таксі самі "вигоди" для емігрантів, як і попередній. Ми жлали ще три дні, заки корабель почистили та зклали наші „ліжки". Я вже ледве діждався того дня, коли ми мали рушати в дорогу. Я так вже рвався до тої Канади, як мала дитина рветься до якоїсь забавки, яку скоро хоче мати.

Врешті надійшов день нашого від'їзду. Усіх нас, що мали їхати кораблем "Монтезума", пореєстрували й десь біля десятої години ми всі помандрували до нашого корабля. Нас зразу направодили до тої великої залі, де були для нас приготовані наші емігрантські "ліжка" на ланцюгах, сітках та з матерацами й одним коцом та одною подушкою. Кожному з нас показали, де він має через цілу дорогу спати. Мені призначили місце поруч якоїсь старшої жінки. Вона подивилася, що я ще досить молодий й не протестувала.

На кораблі їхали різні люди. Було також чимало українців. Але, як нас тоді називали, чи й ми себе називали, ми — русини — уважали, що лемки та буковинці, то вже інший нарід. Я тримався русинів-українців. Один з них, який чомусь недолюблював буковинців, пересторігав мене перед буковинцями. "Бачиш тих буковинців? — казав він — Аби ти знав, що то не наші люди. Вони не такі, як ми. В них навіть є жовті пупці". Я був такий наївний, що йому то всьо повіряв. Зрештою до того часу я ніде буковинців не стрічав. Аж відтак у Канаді я переконався, що буковинці то такі самі українці, як ми.

З нами їхали ще 20 італійців та бл. 20 осіб інших національностей. Нас русинів-українців, лемків та буковинців, було найбільше, десь бл. 100. Як нас всіх розмістили, корабель вирушив у дорогу. Зразу ми ще дивилися на прибережні береги, які щораз то від нас віддаловалися, доки зовсім не зникли нам із очей. Ми опинилися на повному морю. Першого дня ми ще всі були здорові й мали апетит, але другого дня багато людей почало хворіти морською хворобою. До того зірвалася ще страшна буря. Нашим кораблем таки добре кидало. Ті, що хворіли морською хворобою, таки дуже бідували. Двох з наших пасажирів навіть умерло по дорозі. Їх похорон відбувся в той спосіб, що їх зашили в біле полотно, прив'язали до лиш кусок заліза чи олова й поставили на краю корабля. Капітан корабля відчитав над ними якусь молитву й їх віддав вкинули в море. На мене той похорон зробив велике враження. Я стояв з боку, приглядався тій церемонії й просив Господа Бога, щоб мені не дав умерти на морю.

Але мені не грозило якось нічого. Я нам'ятав добре пораду медесетри й зразу не їв нічого. В корабельній крамниці продавали пиво й я пив п'ять пляшок пива денно. Хоч я вдома ніколи не пив пива, то воно мені на кораблі смакувало. А що найважніше, мене не чіплялася морська хвороба. Через кілька днів я дістав добрий апетит і їв усю страву, що нам давали на кораблі. Наша їдальня була під нами, на нижчому покладі корабля. Нам давали їсти оселедці, смажену рибу, м'ясо, бараболю та хліб. Інших харчів я не тямлю. Думаю, що там не було ані нічого надто доброго, ані злого, бо такі речі звичайно запам'ятуються.

Над нами на горі був ще один поклад. Хто там їхав не знаю. Бо ще вище був поклад з кабінами, в яких їхали пасажири, що платили за переїзд далеко більше, як ми емігранти. Вони там мали свою кухню й до нашої їдальні ніколи не сходили. На той "панський поклад" я не пхався. Але на той, що був зараз над нами, я ходив. Зразу я боявся туди йти, бо не знав, чи можна, але зголом я ходив майже щодня, як лиш була гарна погода й не було бурі на морю. Я годинами при глядався великим рибам, що плили за кораблем. Вони підскакували вгору, неначе змагалися, котра скочить вище. Як я міг дістати хліб, я завжди їм його кидав, вони підстрибували й ловили хліб.

На кораблі був один хлопець того самого віку, що я. Він їхав з родичами. Вони називалися Гойдаш і походили з Лемківщини. Ми оба держалися разом через цілу дорогу. Родина Гойдашів їхала до Торонта. Як ми приїхали до канадського порту Ст. Джон, я попрощався із своїм молодим приятелем, з яким ми мило провели час на кораблі й наші дороги розійшлися.

На 16-ий день ми врешті доїхали до Канади. Наш корабель заїхав до порту Ст. Джон. Там перегляули досить побіжно пашпорти, записали на емігрантську листу й казали перейти до поїзду, що стояв поруч корабля. Ніхто не дивився на наші клунки, що ми веземо, не було теж ніяких лікарських оглядин. Ми всіли до поїзду, в якому були досить добрі лавки, а на горі над нами були полиці, на яких можна було спати. Але там не було ні подушок, ні коців. Хто хотів спати, мусів спати на власному кулаці. По дорозі нам ніхто нічого їсти не давав. Ми купили ще в Ст. Джон якогось хліба, м'яса та сира й так мучилися всю дорогу. В поїзді не можна було купити ніяких харчів.

До Вінніпегу ми їхали з Ст. Джон п'ять днів й зайхали до Вінніпегу на суботу вечір. Нас забрали з поїзду до еміграційного дому де ми, змучені, скоро пішли спати.

Дарунки для рідних в Україну
висилає до ваги 44 фунти
VEGA
UNIVERSAL STORE
10343 - 97 St., Edmonton
Велика обнижка цін!

● Потрібно доброго м'ясара, що міг би робити українські м'ясні вироби. Дуже добрі можливості заробітку. За блищими інформаціями пишіть на адресу:
MR. P. SCHERBA
c/o 1434 - 8th Ave.,
PRINCE GEORGE, B.C.

● ІГРАШКА ДЛЯ ДІТЕЙ Пластикова плахта до кольорування неотрийливим кольоровим олівцем та магічною шматкою до стирання намальованого. $2.00 з поштовою пересилкою.
MEMORY LANE
Box 221 — B.C.
EDMONTON 15, Alta

● ПОТРІБНО ДОМАШНЬОЇ ПОМІЧНИЦІ
Для дуже зайнятої родини треба домашньої помічниці, що могла б жити разом з родиною. Треба доглядати дітей і котів та псів Відповідне зайняття — для старшої жінки, що любить дітей та домашніх тварин. Радо приймемо теж нову іміграитку.
По ближчі інформації телефонуйте: 439-8291 - і питайте про Пенні.

Canadian Denture Clinic
Certified Dental Mechanic
109 Baltzan Building
10156 - 101 Street
EDMONTON, Alberta
Phone: 422-8639
(гарантований дентистичний механік)

ДЕНТИСТИЧНІ ЛЯБОРАТРІЇ

Wasson Dental Lab.
10154 - 103 Street
Phone 422-4718
Certified Dental Mechanic

BURTON DENTAL
Laboratories
Certified Dental Mechanics
1½ Bl. North of Woodward's
10279 — 101 Street
EDMONTON ALTA

ДЕНТИСТИ

Тел. офісу: 422-2411
дому: 488-2350
Dr. B. N. SHLAIN
ДЕНТИСТ
428 Tegler Building
Edmonton, Alta.

Д-р А. С. НАЙ
ДЕНТИСТ
520 Tegler Bldg.
Edmonton, Alberta.
Office Phone: 422-8553

ОКУЛІСТИ—ОПТОМЕТРИСТИ

DR. KOZAK – CHURCH – CRAIG
OPTOMETRISTS
790 Avord Tower, 2002 Victoria Ave.
Regina — Sask.
Phones: LA 3-6009 LA 2-4347 LA 2-6024

Д-р ПЕТРО СТАРКО
Д-р Йосиф СТАРКО
Д-р ІЛЛЯ СТАРКО
ОКУЛІСТИ
230 Tegler Bldg., Edmonton
Phone: 422-1248

Д-р Левко Г. Фарина
окуліст-оптометрист
522 Tegler Building
Edmonton, Alta.
Телефон: 422-8631
Екзамінує очі —
Приписове окуляри

Річна передплата "УВ" – тільки $5.00

Eaton's Hearing Aid Centre

H. M. WENSLEY

● Екзамінує безплатно слух
● Найкращі слухові апарати по найнижчих цінах
● Повна обслуга
Для докладного устійнення пошкоджень вашого слуху зверніться до
MR. H. M. WENSLEY, Eaton's Audiometrist.
ТЕЛ.: 424-0181
Централя слухових апаратів зачинена в понеділок
EATON'S HEARING AID CENTRE, MAIN FLOOR
Member of the Alberta Hearing Aid Dealers Ass'n.

Совєти запускають сателіта на Венеру

Совєтські дослідники, 17 серпня вислали чергового космічного корабля до планети Венери. Це вже сьомий совєтський сателіт від 1961 р., що летить 217 мільйонів миль до тої планети. Два попередні судна «Венера - 5» і «Венера - 6» долетіли до планети, але як осідали на неї, спалилися і не переслали ніяких даних. Американський сателіт, який летів попри Венеру, прислав дані, що на тій планеті — температура 480 ступнів фаренгайта. Те саме потвердили совєтські сателіти, як долітали до планети. Американські фахівці від міжпланетних полетів припускають, що СССР випустить незабаром на Венеру ще другого сателіта. Досі СССР не повідомив, чи сателіт осяде на планеті чи лише промчить біля неї, як було з американським сателітом.

100,000 НЕЛЕГАЛЬНИХ ІМІГРАНТІВ В КАНАДІ

Торонтська газета «Телеграм», за інформаціями імміграційних службовців, подала, що в Канаді є 100,000 нелегальних імігрантів. Це число збільшується щодня. Нелегальні імігранти здебільшого приїздять до Канади як туристи і залишаються тут на постійне перебування.

Між нелегальними імігрантами бувають теж криминальні злочинці, м.ін. члени італійської злочинної мафії.

Найбільше нелегальних імігрантів живе з Торонті, Монреалі й Ванкувері. Походять вони головно з Італії, Греції й Португалії. Деяких нелегальних імігрантів, передусім будівельних робітників, використовують їхні працедавці, які знають, що вони живуть тут нелегально, тому платять їм багато нижчу заробітну платню, як іншим.

УРАНОВА РУДА

В околиці Вуластон Лейк, в Саскачевані, будують тунгу для перетоплювання уранової руди коштом 50 мільйонів долярів. Гута буде перетоплювати 2,000 тонн руди денно. Там же відкрили теж копальню урану.

Будова гути буде закінчена 1971 р.

Спізнена достава «Українських вістей»

Багато наших передплатників нарікає в листах до нас, що дістають нашу газету з великим спізненням й винують за те адміністрацію газети.

Адміністрація газети в тому нічого не винна. Газету висилаємо завжди в той сам день. Але теперішній частинний поштовий страйк опізнює доставу газети. Якщо страйкують працівники головного поштового уряду в Едмонтоні того дня, коли висилаємо газету, то пошта та газети загалом не приймає. А чергового дня звичайно є багато пошти т. зв. „першої класи", тобто листів, тоді газета залишається на пошті ще й день або два, доки поштовики не впорються з листами. Якщо страйкують поштовики по інших місцевостях, то тоді там не оставляють газети. Через те газету доставляють з великим опізненням.

Нам дуже прикро з того приводу, але, на жаль, на те не можемо нічого порадити.

Та всі сподіваються, що справа платні поштовиків незабаром повинна бути поладнана, тоді й достава газети буде відбуватися правильно.

Адміністрація „Українських Вістей"

ЛІКАРІ — ЕДМОНТОН

Д-р І. Смульський
Лікар і хірург
303 Professional Bldg.,
10830 Jasper Ave.
Phone Office: 424-1814
for appointment

Д-р М. Снігурович
Лікар і оператор
3829 - 118 Ave.,
Едмонтон, Альберта
Phone Office: 479-3318
Res.: 479-4443

Д-р В. А. Шандро
Оператор, спеціаліст нирковних недуг та залоза (Простейт гланд), що регулює моч
Член Королівської Комісії Хірургів
Тел. офісу: 488-9797
дому: 439-2408
116 St. & 100 Ave.,
214 Le Marchand Bldg.,
EDMONTON, Alta.

Д-р Г. Стефаник
F.R.C.P.(C)
Лікар - спеціаліст внутрішньої медицини і кормової системи.
215 ACADEMY PLACE
11520 - 100 Ave.
EDMONTON 14, Alberta
Phone Office: 482-4744
Res.: 484-3821

ОКУЛІСТИ — ОПТОМЕТРИСТИ

Dr. M. F. Stadnyk
Dr. Irwin Stadnyk
Окулісти-Оптометристи
512 Canada Bldg. Saskatoon
Phone 244-8656

Д-р Н. Д. Голубіцький
PHYSICIAN & SURGEON
603 TEGLER BLDG.
Phone: 422-4543
Res.: Ph.: 452-2907

Квебекські терористи вчаться в арабів

Тижневий додаток до калгарського щоденника «Албертан» надрукував інтерв'ю кореспондентки додатку «Вікенд» з двома квебекськими французами, які відбувають вишкіл у таборі арабських терористів у горах Йорданії. Обидва кандидати на терористів, не подали імен і дозволили фотографувати себе, лише в темних окулярах і з арабським покривалом на голові. Вони сказали, що є членами крайньої організації «Фронт визволення Квебеку» та що брали участь при наймні в 20 атентатах і саботажах у Квебеку, за які квебекський терорист П'єр-Поль Жоффруа був засуджений на досмертну тюрму.

Вони втекли до ЗДА, а звідти дістались до Йорданії на вишкіл. Обидва терористи є — комуністи. Вони заповідають, після повороту додому, цілий ряд атентатів на різних квебекських політиків та визначних людей, що, на їх думку, стоять на перешкоді до самостійности Квебеку. Оба квебечани не сказали, коли вони мають замір вертатися але сказали, що певно вернуться і будуть стріляти воротів квебекської незалежности.

ЗРОСТАЄ ЗЛОЧИННІСТЬ У ЗДА

Американське поліцій не бюро ЕфБіАй проголосило, що в 1969 р. в ЗДА вчинено понад 5 мільйонів злочинів. В 1969 р. замордовано в ЗДА 14,950 осіб. За той рік у В'єтнамі згинуло лише 9,414 осіб. На американських шляхах згинуло в нещасливих випадках 56,400 осіб.

За минулих 10 років в ЗДА злочинність зросла на 148%.

ВЕТЕРИНАРНІ КЛІНІКИ В МАНІТОБІ

Щоб допомогти годівельникам худоби, провінційний уряд Манітоби заповів, що буде будувати окружні клініки для кількох муніципалітетів та допоможе їх вдержувати. Уряд обіцяє платити річно до 5,000.00 дол. допомоги на вдержування ветеринарних клінік.

Решту коштів мусять покривати уряди миніціпалітетів зі своїх фондів.

AARON DENTURE CLINIC
Затверджений дентистичний механік
10816 - 82 Ave.,
Полудневий Едмонтон
Bus. 432-7035 Res. 434-0493

FREE HOLIDAY
Visit Kelowna — Capital of the Okanagan. Buy fully serviced building lot minutes from $34,000,000 shopping complex. Close to schools. Buy now at low prices, easy terms, retire later. A sound investment. Lots at reduced price due to volume development, direct from subdivider.
Choice lots $3,500. Specially reduced to out-of-province holiday visitors to $3,000. (Save $500).
Enter draw on free lot — no obligation.
For more information write Spring Valley Subdivisions, P.O. Box 362, Kelowna, B.C. or call Gerald Melinchuk, 765-6444 or 763-3921. Kelowna.

ТІЛЬКИ 50%

Провінційний уряд Британської Колюмбії проголосив, що відтепер буде платити лише 50% коштів за послуги хіропрактерів, фізіотерапевтів, нервопатів та інші того роду не чисто медичні лікування.

ДЛЯ МАЛАЙЗІЇ

Франція продала Малайзії 7 невеликих воєнних суден, ціною 2-3 мільйони долярів кожний. Продані судна такі самі, як ті що їх недавно вивезли з Франції без дозволу ізраїльські моряки.

ОГОЛОШЕННЯ НОВОЇ РЕЧОВИНИ, ЩО ГОПЬ: СТЯГАЄ ГЕМОРОЇДИ

Ексклюзивна лікувальна субстанція, як перевірено, стягає гемороїди й направляє ушкоджені клітини.

Славетний інститут для досліджень винайшов єдину в своєму роді субстанцію, що стягає гемороїди безболісно. Вона усуває сверб і прикрість до мінут і приспішує загоювання ушкодженої, запаленої тканини.

В кожному випадку, коли уступав біль, стягалося також ушкодження місця.

Найважніше з усього те, що наслідки були такі досконалі, що ця поправа тривала багато місяців.

Цього доконано новою лікувальною субстанцією (Віо-Дуне), яка швидко помагає гоїти ушкоджені клітини.

Тепер Віо-Дуне можна мати як масть і в формі під назвою Preparation H. Питайте за ним в дрогсторах. Будете задоволені, або звертніть вам грош.

LET US LEARN UKRAINIAN
ДЛЯ ДІТЕЙ, ЩО ЗОВСІМ НЕ ЗНАЮТЬ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ
ЦІНА: $3.00 УДАВАЙТЕСЯ ДО:
WILLIAM SAWCHUK
11347 - 54 Avenue
EDMONTON 70, ALTA.
Можна набути теж магнетоплівку (Casette Tape) до тої книжки.

ЗМІНА АДРЕСИ

10 ЦЕНТІВ

Коли змінюєте місце свого перебування, виповніть цю картку, витніть та негайно перешліть на адресу Адміністрації "У.В.":

UKRAINIAN NEWS, 10967 - 97 St., Edmonton 17, Alta

Ім'я і
стара адреса: .....
.....
Ім'я і
нова адреса: .....
.....
(Адресу писати по-англійськи)

ХІРОПРАКТОР

Д-Р ВІКТОР БАЙРАК
(хіропрактор)
Dr. V. A. Bayrock
СПЕЦІЯЛІСТ ВІД ХРЕБТА, КОСТЕЙ І НЕРВОВИХ НЕДУГ, ЩО ЧАСТО СПРИЧИНЯЮТЬ БОЛІ В ЦІЛІМ ТІЛІ ТА ГОЛОВІ
9617 - 111th Ave., Edmonton, Alta.
X - Ray ТЕЛ.: офісу 422-7656 дому 479-3480